

MEGTEVEESZTÉS

AZ EGYHÁZBAN

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

Megtévesztés az egyházban

Ez a könyv önálló írások gyűjteménye, amik külön-külön is elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon.

Tartalomjegyzék

Az idők jelei

Megtévesztő, gonosz szellemek az egyházban

A prófétálásról és a prófécia megítéléséről

Szenzációhajhászás, vagy szent élet

Törvénytörés az egyházban

Új típusú szolgálók megjelenése az egyházban

Pál apostol viszonyulása a más evangéliumhoz

Teológiai tudományok vagy a Szent Szellem kijelentése

Gondolatok az egyházról és a házasságról

Férfi és női szolgálatok az egyházban

Jézus követése és az ígéretek

Az Úr szavának meghallása iránti vágy

Milyen a „keskeny utas” gyülekezet?

A könyv és az egyes részek is szabadon terjeszthetők a szerző nevének és a honlap címének feltüntetésével!

Az idők jelei

Jézus azt mondta a farizeusoknak a Máté 16.3-ban, hogy az időjárás jeleit észreveszitek, de az *idők jeleit* pedig nem?

„*Képmutatók, az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az **idők jeleit** pedig nem tudjátok?*”

Jézus azt rója fel a farizeusoknak az időjárási jelekre hivatkozva, hogy a körülöttük lévő eseményekből nem tudják felismerni a szellemi eseményeket, az idők jeleit. Jézusnak és a prófétáknak is vannak olyan - számunkra még a jövőben beteljesülő - megprófétált eseményei, amelyeket nekünk hívőknek az írások ismeretében - nyitott szemmel járva és érzékelve a világban végbemenő szellemi változásokat - fel kell, hogy ismerjünk. Jézus ezt várja el tőlünk!

A Szent Szellem az, aki „*elvezérel bennünket minden igazságra*” és „*a **bekövetkezendőket megjelenti** nekünk.*” (János 16:13)

Néhányan talán vágynak arra, hogy betekinthessenek a távoli jövőbe, látni azt, hogy mi vár még rájuk a jövőben, de Isten ebből annak ellenére, hogy látjuk a célt mégis csak annyit jelent ki mindig számunkra, amit elhordozhatunk és mindig csak a következő lépést, hogy lépésről-lépésre haladhassunk előre az Úr által kijelölt utunkon. Sokan fürkészik a jövőt és Jézus bármelyik pillanatban való visszajövetelét várják, és nem figyelnek azokra az eseményekre, amiknek az ige szerint Jézus visszajövele előtt még meg kell történnie. Fontos, hogy a ma élő hívő nemzedék lássa, hogy Isten óráján hol is tartunk és mi vár ránk az előttünk lévő időben, hogy fel tudjunk készülni arra.

Tudjuk, hogy Jézus az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég: Ő az újszövetségi korszak elkezdője és bevégzője. Amikor a vég bekövetkezik, akkor „minden szem meg fogja látni Őt”, és akkor feltetszik a **jele** az égen: az Alfa és az Omega.

A 2 Thessz. 2:3-8 arról számol be, hogy „*előbb eljön a szakadás és a törvénytíró, a veszedelem fia, ... aki fölé emeli magát mindennek, ... akinek „ereje a Sátántól van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival.*” Ő az Antikrisztus, aki Jézus **előtt** fog eljönni.

Az Antikrisztusnak színrelépéséhez sok kis antikrisztus készíti az utat a nemzetek feletti *globális világrend* kialakításával, aminek része a **fenevad felemelkedése**, amiről Dániel prófétált:

„*Ezek után láttam éjszakai látásokban, és íme, **negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai voltak, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta,** és ez különbözött mindazoktól az állatoktól, amelyek előtte voltak, és tíz szarva volt neki. Mialatt a szarvakat szemléltem, íme, **másik kicsiny szarv növekedett ki azok között, és három az előbbi szarvak közül kiszakasztatott ő előtte,** és íme, emberszemekhez hasonló szemek voltak ebben a szarvban, és nagyokat szóló száj.*” (Dániel 7:7-8)

Ez a negyedik **rettenetes állat**, az a „**pusztító utálatosság**”, ami Jeruzsálemet lerombolta 70-ben. A Római birodalomnak az újraéledését látjuk az utóbbi évtizedekben az Európai Unió formájában, ami alapvetően gazdasági unióként jött létre. Most azonban egy politikai szuperhatalommá akar válni, hogy felvegye a fenevad végső megjelenési formáját Európai Egyesült Államokká való átalakulásával önálló kormánnyal és **mindenki fölé emelt** kormányfővel, ami várhatóan az Antikrisztus lesz.

Ennek az életre kelésnek vagyunk most tanúi Európában, amit főként a fejlett nyugat-európai államok szorgalmaznak. Ez azonban nem fog zavarmentesen megtörténni, mert lesznek, akik ellene állnak ennek a folyamatnak, akiket **előbb** „félre kell tolatni.”

Tudjuk, hogy a V4 országai (Lengyelország, Csehország, Szlovákia és Magyarország) erősen ellene állnak a nemzetállamokat tartományi szintre süllyesztő - Európai Egyesült Államok (EEÁ) megalakításának, ahol egy országok feletti birodalmi kormány uralkodna. Ez a törekvés a globalista köröknek nagyon sürgős. Az EU éléről 2017 nyarán távozó Martin Schulz bejelentette, hogy az EEÁ-nak **2025-re létre kell jönni, akkor is, ha lesznek olyan országok, akik ebből kimaradnak.**

Amikor Anglia az EU-ból való kilépéséről (Brexit) szavazott, megkérdeztem az Urat, hogy mi történt most valójában a Biblia fényében?

Az Úr válasza a következő volt: **egy „szarv” kitöretett.**

Mit jelet **szarvnak** lenni? A szarvak értelmezése a dánieli próféciaiban az állatokat és birodalmakat párhuzamba állító hasonlatot figyelembe véve hatalommal rendelkező országokat jelentenek. Anglia **szarvnak** tekinthető ilyen értelemben? Teljes mértékben. Az I. világháborúig óriási gyarmatbirodalommal és világpolitikai hatalommal rendelkező államszervezet volt, de a gyarmatbirodalmi nélkül is a világ legerősebb országai közé tartozik.

Dániel próféta „három szarv kitöretéséről” és egy kicsiny szarv megnövekedéséről beszél. Most nézzük meg, hogy mi lehet a „**kicsiny szarv**”, ami „az előbbi szarvak között” **nő nagyra.**

A történelemből ismert, hogy Belgium, aminek a fővárosa Brüsszel, ami az Európai Unió fővárosa is egyben a korábbi nemzetállamok között **csak 1830-ban jött létre, mint új állam (francia, holland és német területek leválasztásával), amely időközben „nagyra növekedett szarv lett az előző szarvak között”** az EU-n belül.

Az **előző szarvak** (régebbi, hatalommal bíró országok) közül az **első szarv (Anglia)** kitöretése 2018-ban fejeződik be. A dánieli prófécia szerint azonban az EEÁ erőltetett létrehozása során a közeljövőben még **további két korábbi szarv ki fog töretni az EU-ból és nem lesz része a létrehozandó EEÁ-nak.**

Az első szarv kitörése egy **kulcsesemény** az események további megértéséhez. Ha ezt a kulcseseményt beillesztjük a Dániel által kapott prófétai képbe, akkor fontos következtetésekre juthatunk a további szarvakat illetően. A napi eseményekből mindenki által látható, hogy a vezető nyugati országok teljes erővel hadakoznak két közép-

európai ország erejének megtörése érdekében és ez a két ország Lengyelország és Magyarország. Itt két nagy történelmi múlttal rendelkező országról van szó, amelyek **a keresztyén alapértékek leghatározottabb védelmezői a liberális, globális - tehát antikrisztusi - nyugati hatalmakkal szemben.** A probléma oka nem a vélemények különbözősége, hanem az azok mögött álló egymással ellenséges szellemi erők összeütközése. Miért csak ez a két ország, holott négy ország (V4) alkot szoros szövetséget egymással? A másik két ország csak az I. világháború után jött létre, korábban nem léteztek. 1920-ban, a trianoni szerződéssel, a nyertes nagyhatalmak megállapodásával jött létre első lépésben Csehszlovákia, majd 1989-ben történt kettészakadásukkal a mai állapot: Csehország és Szlovákia. Lengyelország és Magyarország sok évszázadon keresztül egymással szomszédos, hatalommal rendelkező ország volt. Ha az EU brüsszeli központja és a V4 országok közötti feszültség tovább nő, akkor minden valószínűség szerint **további két szarv fog „kitöretni”, amely a jelenlegi állapot szerint várhatóan Lengyelország és Magyarország lesz.** Lengyelországból már hallani híreket, hogy felmerült a népszavazás lehetősége az EU-ból való kiválásra. Figyeljük az Európában zajló eseményeket és rövidesen meg fogunk bizonyosodni a *további két szarv (ország) kitöretéséről* is.

A másik - jelenkori történelem szempontjából - fontos esemény a migráció. Az elmúlt évtizedekben az USA-ban és Nyugat-Európában egy folyamatos migráció volt, de 2015-ben egy szervezett, óriási migráns invázió indult el a nyugat-európai országok felé, főként közel-keleti és észak-afrikai arab országokból. A kedvező fogadtatás ellenére hamar kiderültek az iszlám-arab invázió káros hatásai:

- az európai kultúráról idegen muszlim lakosság aránya túlzott mértékben megnövekedett Angliában, Franciaországban és Belgiumban, ahol sorra épültek a mecsetek az elmúlt évtizedekben,
- nincs semmi törekvés a nyugati kultúrába való beilleszkedésre a migránsok részéről,
- 2016 végén sorozatos terrorcselekmények kezdődtek el és sok embert meggyilkoltak Angliában, Franciaországban, Németországban és Svédországban,
- ma sok un. „no go” zóna van Európa nagyvárosaiban, ahol a muszlim mecsetekben dzsihádra („szent háborúra”) való buzdítás történik és a „Saria” törvényt alkalmazzák, figyelmen kívül hagyva az adott ország törvényeit,
- egyre több csoportos összecsapás történik, esetenként lövöldözések, amik egy polgárháborús helyzet kialakulásának irányába mutatnak,
- mindezt a muszlimok Allah nevében, Mohamed próféta példáját követve cselekszik.

A Biblia fényében fontos látnunk, hogy az arabok Izmael utódai, akiknek istene egy hamis isten, akik nem az egy igaz Istent imádják, aki Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, akinek fia Jézus Krisztus. Az arabok mindenki más, de különösen a zsidók és a keresztyének ösellenségei, akiknek az elpusztítására törekszenek. Ezzel a pusztítással elkezdődik egy hosszabb, csapásokkal sújtott időszak, főként Nyugat-Európa életében, amit a Bibliából a nagy nyomorúság időszakaként ismerünk, ami a vajúdás időszaka Jézus eljövetele előtt.

Erről a csapássorozatról olvashatunk a Jelenések 6:1-17-ben, amikor a hét pecsét felbontásáról és azon belül a **négy lovas kilovagolásáról** van szó. A pecséteket a Bárány nyitotta fel, amelyek a földön egymás utáni csapások formájában nyilvánulnak meg:

- az *első* pecsét felnyitására egy **fehér ló** lovagolt ki, a rajta ülőnek **nyíl** van a kezében, aki kijött, hogy győzzön,
- a *második* pecsét felnyitásakor egy **veres ló** lovagolt ki és a rajta ülőnek **nagy kard** van a kezében, hogy **az emberek egymást öljék**,
- a *harmadik* pecsét felnyitásakor egy **fekete ló** lovagolt ki, a rajta ülőnél mérleg van és nagy **drágaságot és szegénységet** okoz,
- a *negyedik* pecsét felnyitására egy **sárga színű ló** lovagol ki és a rajta ülő neve halál és pokol, akiknek hatalma lesz **a földnek negyedrészen, hogy öljenek fegyverrel, éhséggel, halállal és a földnek fenevadai által**,
- **az ötödik** pecsét felnyitása a Jézus bizonyágtevőinek mártírhalálát okozza,
- a **hatodik** pecsét felnyitása egy **nagy földi katasztrófát** indít el (földindulás, a nap elsötétedik, a csillagok lehullnak, az ég eltakarodik, a hegyek és szigetek elmozdulnak) és a föld királyai és a gazdagok a sziklahasadékokba menekülnek.

Ezek a csapások történnek meg a földön az Úr haragjának (ítéletének) napja előtt.

Ha ma végigtekintünk Nyugat-Európán akkor láthatjuk, hogy már „végiglovagolt” rajta a **fehér ló**, ami egy **hamis vallást jelképez, az új pedig a harcias szellemet a dzsihádot. Ezt követi a veres ló kilovagolása, ami már elkezdődött, amikor az emberek egymást kezdik ölni.** Ezt láthatjuk minden nap Európa nagyvárosaiban és ez csak fokozódni fog a jövőben.

Mindezek hatása a földön szegénységet, éhséget és halált fog eredményezni, és a föld fenevadjai üldözni és gyilkolni fogják Jézus bizonyágtevőit. Ez egy nagy üldöztetés időszaka lesz a keresztyének számára. Ezt követően egy teljes földi katasztrófa fog bekövetkezni mielőtt Jézus, a Királyok Királya **szintén fehér lovon, de új nélkül** visszajön és ítéletet tesz a földön. Ha az idők jeleit vizsgáljuk ma, akkor **az arab (muszlim) invázióban és az azt követő gyilkosságokban** ráismerhetünk az igében leírt **fehér és veres lóra**.

Látjuk az Ószövetségben, hogy az Úr kis- és nagy prófétái figyelemmel kísérték azokat a nagy történelmi eseményeket (királyok, szomszédos országok és egymás elleni háborúk) és kijelentették azokban Isten akaratát, segítve ez által a királyokat és Isten népét, hogy a jó oldalon álljanak. Sokszor ítéletet is mondtak azok felett, akik az Úr akarata ellen cselekedtek. (lásd pl. Saul király, Akháb király). Mindazok az esemé-

nyek a mi tanulságunkra íratlak meg, hogy okuljunk azokból és arra tanítanak minket, hogy korunkban mi is hasonló módon figyelve az eseményeket „olvassunk az idők jeleiből” és tájékoztassuk Isten népét az Ő akaratáról. Figyeljünk mi is éber szemmel és szellemmel, olvassunk a jelekből, vegyük észre, hogy napjaink történelmi eseményeiben hogyan teljesednek be a megírt próféciák és hogyan jelenti ki az Úr az Ő akaratát az övéinek lépésről lépésre, ahogyan haladunk előre az időben.

Ne legyünk vakok, hanem legyünk olyanok, akik látnak. Mindent, így ezt is meg kell azonban vizsgálni az ige szerint a Szent Szellem által, hogy így vannak-e ezek?

Megtévesztő, gonosz szellemek az egyházban

Jézus a következőt prófétálta a Máté 24:4-5-ben:

„Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhíttetnek.”

Jézus a Máté 7:21-23-ban is figyelmeztet erre:

„Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben űztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.”

Jézus itt az **Ő** nevében a világot járó, jeleket és csodákat tevő hamis szolgálokról beszél, akiket Ő nem ismer és nem is küldött, mert nincs közösségük vele, és ezért nem is cselekszik az Atya akaratát. Nevezhetjük őket széles úton járó „karizmatikus” szolgáloknak, akik jelekkel és csodákkal sokakat megtévesztenek, és az általuk elhíttetett hívők sokasága az, akik a „széles úton” járnak. A baj azonban az, hogy ez az út nem a mennybe, hanem a veszedelemre vezet.

Az apostoli leveleknek is központi témája a megtévesztés veszélyére való figyelmeztetés.

A maga idejében már Pál is harcolt a hamis szolgálok és hamis atyafiak ellen, védve a nyáját a hitetéstől:

„Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak között.” (2 Kor. 11:26)

Pál veszedelemben volt a hamis atyafiak (hívők) között! Ezek a hamis szolgálok nem egyenességben jártak, hanem **alattomosak**, és éppen ezért **veszélyesek voltak**:

„A belopózkodott hamis atyafiakért, akik alattomban közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat, mellyel bírnak a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgálkká tegyenek: Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra. A tekintélyesektől pedig, (bárminők voltak régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét: mert velem a tekintélyesek semmit sem közöltek;” (Gal. 2:4-6)

„Félek azonban, hogy **miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől.** Mert hogyha az, aki jó, **más Jézust** prédikál, akit nem prédikáltunk, vagy **más szellemet vesztek**, amit nem vettetek, vagy **más evangéliumot**, amit be nem fogadtatok, szépen eltúrnétek.” (2 Kor 11:3-4)

„Kérlek pedig titeket atyámfiai, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és **botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el.** Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem **az ő hasuknak; és nyájias beszéddel, meg hízeltetéssel megcsalják az ártatlanoknak szívét.**” (Róma 16:17-18)

Ezek a hamis szolgálók **más szellemet** hordoznak, ami nem a Szent Szellem, hanem gonosz szellemek, ebből adódóan más Jézust és más evangéliumot prédikálnak. A mai hamis szolgálók (a hálózatukba betagolva és alávetettséget igényelve) **akarnak szolgálókká tenni másokat.** Ez pontosan az ellentéte annak a szabadságnak, amire Jézus Krisztus hívott el minket. Pál nem hajolt meg az ilyenek előtt, akármilyen tekintélyes és híres emberek is voltak, és nekünk is így kell cselekedni. Mindent és mindenkit meg kell vizsgálni! A bennünk lévő Szent Szellem mindent megvizsgál, és elvezet minden igazságra. Nekünk is olyanoknak kell lenni, mint a béreabelieknek, akik Pál szolgálatát is megvizsgálták és Pál ezért megdicsérte és nem megróttá őket, mint ma teszi sok hamis szolgáló, akit valaki meg mer vizsgálni. A megvizsgálásnak nem csak az ajándékokra kell kiterjedni, amire ma fókuszálnak a szolgálók, hanem a szolgálók magánéletére, életmódjára is, mert „rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt” - mondta Jézus.

Ezek a szolgálók csak a „hasukra” - az anyagiakra, a pénzre - gondolnak. Nyájias és hízeltető beszédűek és becsapják a hiszékeny hívőket, akik azt hiszik, hogy ha valaki Jézus nevét emlegeti az Isten szolgálója. Jézus maga cáfolta meg ezt! Az ilyen embereket messziről el kell kerülni. A kereszt evangéliuma helyett a bővölködés és jólét evangéliumát hirdetőknél első a „hasuk” (az anyagi jólétük), tehát ők Isten ellenségei és gonosztevők Jézus szavai szerint, akkor is, ha Jézus nevében jönnek és névleg keresztyének. Ezért nagyon vigyáznunk kell, ébernek kell lenni és mindent, mindenkit alaposan meg kell vizsgálni!

Pál a saját Krisztus követését és az életmódját állította példaként másoknak (1 Kor. 4:16; 2 Tim. 3:10). Manapság nem hallunk ilyet, neves, önmagukat nagyra tartó szolgálóktól, pedig az ige szerint a szolgálók példamutató élete elsődleges fontosságú.

Minden szolgálónak az életét meg kell vizsgálni, hogy követendő-e az életmódja: jó vagy rossz fa? Ha pedig hamisaknak, hazugoknak találjuk őket, akkor le kell leplezni őket, ahogyan ezt a Jelenések könyvében szereplő efézusi gyülekezet is tette:

„Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűrésedet, és hogy **a gonoszokat nem szenvedheted, és megpróbáltad azokat**, akik apostoloknak mondják magokat, holott nem azok, és **hazugoknak találtad őket;**” (Jel 2:2)

Ha ezt nem tesszük, akkor nagy veszélybe kerülünk, mert az utolsó idők legnagyobb veszélye a **hamis szolgálok általi megtévesztés, amit Jézus nevében tesznek**. Sok hamis szolgálo jön a Jézus nevében és éppen ezért sokakat el is hitetnek. **Ez azért lehetséges, mert a hívők hiszékenyek, vágynak a jelekre, a csodákra és a próféciákra, és nem vizsgálják meg a szolgálok életét és szellemét, és nem ragaszkodnak az igazsághoz. Nem működik a szellemek megkülönböztetésének ajándéka sem, mert a legtöbb hívő nem jut el egész életében az érett korra és kényelemből nem fordít energiát a megvizsgálásra sem: ki is ő valójában, honnan jött, kik a barátai, hol szolgál, milyen a házassága, milyen a családi élete stb.?**

Egyáltalán nem mindegy, hogy milyen szellemet veszünk. Vehetünk Szent Szellemet, de **vehetünk Jézus nevében jövő hamis szolgálóktól gonosz szellemeket is**. Ezért különösen legyünk óvatosak, ha valaki ránk akarja tenni a kezét, vagy imádkozni akar értünk. Csak olyan szolgálóknak engedjük meg, hogy ránk helyezze a kezét, akinek ismerjük az életét, a szolgálatát és az követendő példa számunkra. Ismeretlen, messziről jött embereknek semmiképpen se engedjük meg, hogy ránk helyezzék a kezüket és imádkozzanak értünk. Jobb óvatosnak lenni:

*„A kézrátevést el ne hirtelenkedd, se **ne légy részes a más bűneiben; tenmagadat tisztán tartsd.**”* (1 Tim 5:22)

Aki kézrátétellel akar szolgálni, annak tisztán kell tartania magát, mert ha bűnben él, akkor mást is bűnrészesé tesz. Egyáltalán nem mindegy tehát, hogy milyen állapotban szolgálunk, vagy ki helyezi ránk a kezét.

Pál életét és szolgálatát nagyon jól ismerte Timótheus (aki követte Pál életmódját) és az ő esetükben látunk egy jó példát a kézrátételre és a Szent Szellem általi ajándékok átadására:

*„Emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az **Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van az én kezeimnek rád tétele által**. Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. Ne szégyelld hát a mi Urunk bizonyágtételét, se engem az ő foglyát; hanem **együtt szenvedj az evangéliumért Istennek hatalma szerint**. Aki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte.”* (2 Tim 1:6-9)

Pál itt arról is ír, hogy annak az ajándéknak, amit átadott (nem örömet, nem jó érzéseket, nem bővülködést,) az evangélium ügyét kell szolgálni, még szenvedések árán is. Látjuk azt a lelkületet, ami Pálban van, amikor ezekről ír?

Az ige beszél egy hamis szolgálo, Simon mágus tevékenységéről és lelkületéről is, amit a következő igeszakaszban részletesen megfigyelhetünk.

„Egy Simon nevű ember pedig már előbb **gyakorolta** abban a városban **az ördögi tudományt és elámította Samária népét, magát valami nagynak állítván: Kire mindnyájan figyeltek**, kicsinytől nagyig, mondván: Ez az *Istennek ama nagy ereje!* Azért figyeltek pedig rá, mert **sok időn át az ördögi mesterségekkel elámította őket.** De miután hittek Filepnek, aki az Isten országára és a Jézus Krisztus nevére tartozó öröndetes dolgokat hirdette, megkeresztelkedtek mind férfiak, mind asszonyok. És **Simon maga is hitt, és megkeresztelkedvén**, Fileppel tartott; és látván, hogy jelek és nagy erők lesznek, álmélkodott. Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Samária bevette az Isten ígését, elküldték azokhoz Pétert és Jánost; Kik mikor lementek, könyörögtek értük, hogy vegyenek Szent Lelket: Mert még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. Akkor **kezeiket reájuk vetették**, és vettek Szent Lelket. **Mikor pedig látta Simon, hogy az apostolok kézrátétele által adatik a Szent Lélek, megkínálta őket pénzzel**, Mondván: Adjátok nékem is ezt a *hatalmat, hogy valakire vetem kezeimet, Szent Lelket vegyen.* De Péter monda néki: A te pénzed veled együtt vesszen el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető. Nincsen néked részed, sem örökséged e dologban, mert **a te szíved nem igaz az Isten előtt. Térj meg azért ezen gonoszságodból**, és kérjed az Istent, ha talán megbocsáttatik néked szívednek gondolata, mert látom, hogy te keserűséges méregben és álnokságnak kötelékében leledzel.” (Ap.csel. 8:9-23)

Ebben az igeszakaszban látjuk Filep evangélistát és Jézus apostolait, akik kézrátétellel szolgáltak Samáriában, hogy vegyenek Szent Szellemet. Ott volt azonban Simon mágus is, aki már a korábbi időkben ördögi (okkult) tudományokkal ámította el az emberek sokaságát. Simon látta, hogyan szolgáltak az apostolok, ő is megkívánta azt a hatalmat és pénzért akarta megszerezni azt az isteni tudományt. **Simon is hitt, be is merítkezett, tehát látszólag keresztyén volt, de a szíve hatalomra vágyott és a gondolatai a pénz körül forogtak.** Mennyire más lelkiület ez, mint az első 12 apostol élete, akikből 11-en mártírhalálukban is követték Jézust.

Kik azok a szolgálók ma, akik szintén meghalának Jézusért? Ők a Jézus igazi követői!

A mai hamis szolgálók közül sokan Simon mágus követői, akik névleg keresztyének, Jézus nevében jönnek és hatalomra vágnak (minél nagyobb hálózatra) és minél több pénzre, ezért a kereszthordozás helyett a bővülködés „evangéliumát”, azaz egy hamis evangéliumot hirdetnek hamis szellemmel. Szeretik a kézrátételt gyakorolni, hogy így gyakoroljanak szellemi befolyást az emberekre.

Ezek a szolgálók messziről jönnek, de vannak közöttünk is sokan, „közülünk is támadnak” és furcsa, „fonák dolgokat beszélnek.” Ezeket az embereket le kell leplezni, messziről elkerülni és semmi szellemi közösséget nem szabad vállalni velük. Semmiképpen sem szabad megengedni, hogy imádkozzanak értünk és a kezeiket ránk helyezték, hogy gonosz szellemek uralma alá és szolgaságba vessenek minket.

Egyedül az „igazság szeretetének a befogadása” (2 Thessz. 2:10), az ige igazságában való járás ment meg minket a hitetéstől, ami az egész világon szedi ma az áldozatait. Az Úr megóv minket a hitetéstől, ha hűségesek vagyunk hozzá és keressük az Ő akaratát.

A prófétálásról és a próféciák megítéléséről

Joel ígérete szerint minden újjászületett hívő kaphat próféciát, ha az Úr úgy akarja, de az Ef. 4:11 szerint nem mindenki próféta. Ha valaki egy próféciát kap, attól ő még nem próféta. A próféta szolgálata az egy külön elhívás Istentől, akiről Isten a sorozatos prófétálásokon keresztül tesz bizonyosságot és hitelesíti egy ember szolgálatát, mint próféta.

Isten hatalmas és Bálám szamarához is szólhat, de alapvetően nem ez a minta. Izrael népéhez is többnyire prófétaként ismert és „az emberek előtt is hitelesített” prófétákon keresztül szólt Isten (Ézsaiás, Jeremiás, Ezékiel, Dániel stb.)

Különbség van a prófétálás módja és célja között az Ó-és az Újszövetség idején:

- az Ószövetségben Isten a prófétákon keresztül szólt és többnyire ítéleteket közölt Izrael népe és a királyok (pl. a bálványimádó Akháb) felé, megtérésre szólítva fel őket,
- az Újszövetségben a prófétálás alapvető célja a gyülekezet építése.

A prófétálásnak az 1 Kor. 14 szerint vannak igei szabályai a gyülekezeten belül, amiket be kell tartani:

- 2-3-an prófétáljanak, a többiek pedig ítélik meg (gyülekezeten belül!)
- csak adott témában több elhangzott próféciát ismerve és többek által megvizsgált és helyesnek tartott próféciát szabad elfogadni igaznak.

A prófétai szolgálatban fejlődni kell és a fejlődés csak gyakorlaton keresztül történhet:

- első fokozat: a személyek felé való prófétálás,
- második fokozat: a csoportok felé,
- harmadik fokozat: a gyülekezet felé,
- legmagasabb fokozat: a nemzetek felé.

Vannak szellemi törvények, amiket látunk Isten igéjében. A prófécia nem egy végrehajtandó utasítás, aminek feltétel- és megvizsgálás nélkül engedelmeskedni kell. A próféciák nem irányíthatják az életünket, hanem tanácsolnak. A prófécia az üzenetét tekintve mindig önvizsgálatra készítet, épít és megerősít, de sosem zavar össze, vagy félemlít meg.

„Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal” (1 Kor. 14:3)

„A prófétálás (alapvetően) nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek szól” (1 Kor. 14:22)

Isten csak azt bízza sokra, aki először hűségesnek bizonyul a kevesen. Isten a prófétaikat nem a legmagasabb fokozattal és a legnagyobb kockázattal járó próféciákkal kezdi gyakorlatoztatni.

Ígérete szerint Isten nem terhel erőn felül senkit, ezért mindig csak olyan súlyú próféciákat terhel emberekre, amiket azok el is tudnak hordozni.

Különösen fontos a próféta személye és nem csak az üzenet. Az üzenetet a próféta személye hitelesíti. Csak jó fa teremhet jó gyümölcsöt. A prófétának hiteles, szent életet élő embernek kell lenni, aki mellett az Úr már többször bizonyosságot tett hasonló dolgokban (a próféciái igaznak bizonyultak).

Az Újszövetségben az ige a legnagyobb veszélynek a sok hamis próféta jelenlétét tartja, akik elhitetik az embereket, ezért minden esetben és szigorúan megvizsgálva meg kell ítélni őket.

A prófétáknak van terhe, hogy átadjanak egy üzenetet, és akkor könnyebbülnek meg, ha engedelmeskedtek Istennek. Azonban sosem kényszeríti egy üzenet átadására: szabadságuk van nem engedelmeskedni.

Az Újszövetség idején olyan pusztítással fenyegetni és megfélemlíteni embereket, amik még sosem történtek meg a nemzetek történetében, nagyon veszélyes!!!

Ha a bűn teljességre jut egy nép életében és pusztulásra ítélte azt Isten, mint pl. Sodomát, az igaz Lótot akkor is kimentette Isten. Aki az igazságban jár és szent életet él, annak nem kell félni semmitől, mert minden helyzetből ki fogja őt menteni az Úr.

A kollektív bűnösség egy emberi találmány, Isten nem ismer ilyet!

Világi kormányok esetében alapvetően nem újjászületett emberekből tevődik össze a vezetés, ezért az ország alkotmánya sosem a Biblia igazságára épül és többnyire sok dologban eltér attól. Ezért azok felelnek, akik azt összeállították és azok követnek el bűnt, akik később annak teljes mértékben alávetik magukat.

Magyarország alaptörvénye sokkal jobb, mint a korábbi volt és sokkal jobb sok más kormányéhoz viszonyítva is (a hibáival együtt), mert sok keresztyén alapértéket képvisel: házasság, család, nemzet stb. és ezt képviselik a kormány tagjai is folyamatosan. Az Országházban **senki sem hajlong a korona előtt leborulva Istenként imádva azt, mert ez a bálványimádás.**

Minden kormány alaptörvénye törvényesíti az abortuszt, a válást, az „újraházasodást” (az ige szerint ez házasságtörés), sőt egyes országokban törvénybe foglalták az azonos neműek házasságát is, hogy csak néhányat említsünk. Ezek a polgári törvények ellentétesek a Biblia igazságával, sőt némelyek üdvösséget érintők is.

Isten a hívőket a Biblia igazsága szerint ítéli meg, de a világi kormányoktól nem lehet elvárni, hogy mindenben feleljenek meg az igei elvárásoknak, mert ők nem egy gyülekezet.

A korona imádása bálványimádás, ha azt tényleg imádja valaki, de a korona léte és alaptörvénybe iktatása miatt 1000 év alatt sem pusztult el az ország.

Nekünk a belül lévők (a gyülekezet) felett kell ítéletet tenni és a világot (a kormányokat) majd az Úr fogja megítélni.

Az internet nagyon alkalmas arra, hogy sok mindent terjesszünk rajta: sok igazat és sokkal több hamisat. Ezért legyünk nagyon óvatosak. Mindent vizsgáljunk meg - az ige erre szólít fel bennünket.

Ha nem akarunk a hamis próféták által megtévesztett áldozatok lenni az utolsó időben, akkor meg kell tanulni a próféták és a próféciák megítélését. Itt található néhány fontos tanítás ebben a témában, ami segít a megítélésben:

<https://keskenyut.wordpress.com/2013/02/08/a-profeta-szolgالاتa-abonyi-sandor/>

<https://keskenyut.wordpress.com/2012/06/11/a-profeta-szolgالاتa-ron-mckenzie/>

<https://keskenyut.wordpress.com/2015/12/09/profetalni-a-nemzet-fele-ron-mckenzie/>

A gyülekezet a világ lelkiismerete, világosság a világ felé. A gyülekezetek és a világ állapotát látva először is a gyülekezeteknek van szüksége megtérésre, mert a gyülekezetek ma többnyire a „nagy paráználhoz” tartoznak, ugyanis a széles úton járnak.

Szenzációhajhászás, vagy szent élet

A világban, de a hívők között is megfigyelhető egyfajta szenzációhajhászás, amikor mindegy, hogy mivel, csak a figyelem középpontjába kerüljön valaki és elterelje a figyelmet sivár és kudarcos életéről, valami extra dologgal pótolva hiányérzetét. A világban divat lett a katasztrófaturizmus, az extrém sportok űzése és minden furcsaság, ami eltér a mindennapi normális élettől. Sokakat nem elégít ki egy szerény, csendes, normális élet, hanem különös eseményekben való részvételre és izgalomra vágynak. Ide tartozik a mindenféle okkult szellemi praktika keresése is mind a világi, mind a hívő emberek szellemi igényének kielégítésére.

Az indulásakor szellemileg felkent, de később elbukott Saul király is mélyre süllyedve elment az endori jövendőmondó asszonyhoz, hogy a halott Sámuel próféta szellemének megidézésével tanácsot kérjen tőle. Az ilyen jövendőmondókat Isten parancsa szerint akkoriban ki kellett irtani Izraelben. Ez talán riasztónak hat egyeseknek ma, de sokan esnek ma is hasonló csapdába, csak annak valamiféle modernebb vagy keresztyén színezetű változatába. A világi emberekben és a hívőkben is van egy vágy a természetfeletti iránt, amit Isten oltott az emberbe, ezért az embereket izgatják az érdekes - a mindennapi természetes életen túli - sejtelmes természetfeletti jelenségek: beszámolók a mennyben vagy éppen a pokolban járásról, érdekes szellemi megtapasztalásokról és sokakat felettébb érdekelnék az érdekes prófécia, ami szintén egyfajta divatjelenség lett a hívők között, valamint az Úr második eljövételével kapcsolatos jelek izgalmas kutatása. Mindemellett sajnos feledésbe merül egy szent, csendes, megelégedett mindennapi hívő élet megélése és vágy arra, hogy közösséget keressenek Istennel és Jézus Krisztussal.

Több esetben tapasztaltam, hogy olyan hívők voltak különösen nyitottak és szerették ezekre a természetfeletti furcsaságokra terelni állandóan a figyelmet, akiknek nyilvánvaló bűnök voltak az életükben. Talán így akartak menekülni a mindennapi hívő élet kudarcosságától és egyfajta magasztos szellemi ember benyomását keltve megnyugtatni a lelkiismeretüket és elhitetni másokkal, hogy az életükben minden rendben van. Mindez azonban csapda és önbecsapás, amit a gonosz munkál, hogy megtévessze a hívők nagy tömegét. Sajnos sokan vannak olyanok, akik ezen az úton járnak, ami szelleminek tűnhet ugyan, de mégis a kárhozat felé tart.

Az ige beszél arról, hogy az Antikrisztus sok jelet és csodát fog tenni, amit a hívők megtévesztésére fog felhasználni. A sok kis antikrisztus, akik ma jelen vannak, már most is ezt cselekszik folyamatosan az egész világon. Úgy tűnik, mintha nem lenne elég a hívőknek az Úrral való csendes közösség, a minden értelmet felülhaladó béke, egy olyan megelégedettség, amit csak az Úr adhat és a csendes hangjának meghallása, amivel vezet bennünket minden nap, és ha bűnt követünk is el azonnal bűnbánatra és megtérésre indít, így tartva meg minket az örök élet felé vezető úton. Mindezt a Szent Szellem végzi bennünk, aki szent és nem szenvedheti el a bűnt. Adódik ebből a nyilvánvaló kérdés, hogy azok a szolgák és követők, akik nem

fektetnek súlyt az életük tisztaságára és folyamatosan bűnben élnek, milyen szellem által cselekszik a mások bámulatát kivívó szellemi jelenségeket?

Tudjuk, hogy a Sátán nagyon ravasz és az utánzás nagy mestere. Kezdetben bejáratos volt Isten jelenlétébe, ezért ismeri az igét, és mint dicsőítésvezető megtapasztalta maga is a tiszta szellemi megnyilvánulásokat. Teljesen tisztában van tehát azzal, hogy a bukását követően miket és hogyan lehet utánozni, hogy az valóban megtévesztő legyen.

Figyeljük meg, hogy azok keresik a szenzációt, az extrém dolgokat, akiknek az életben nincs elég izgalom - alacsony az adrenalin szintjük - és így próbálnak izgalmakat átélni. Akiknek stresszesek a mindennapjaik, azok inkább egy kis nyugalomra vágnak és nem mennek ilyen helyekre, örülnek, ha békességük lehet.

Így van ez a szellemi életben is. Ha valakinek nincs vagy nagyon alacsony a szellemi élete, akkor kívülről igyekszik azt pótolni és máshol keresi azt.

Ha valakinek folyamatosan jó személyes közössége van az Úrral és teljes a szellemi élete, akkor békessége, megelégedettsége és elegendő szellemi élete is van, így nem kell a benne lévő ürességet kívülről megtöltenie.

Elégtelen közösség és egyéni szellemi élet mellett kevés a szellemi „inger”, alacsony a szellemi érzékenység és ezért nagy a veszélye annak, hogy nem működik a szellemi megkülönböztetés sem, ami miatt különösen nagy a megtévesztésnek kitett veszély az ilyen esetekben.

Az Újszövetségben két példát láthatunk, amelyek mennyei megtapasztalásról szólnak, és ezek nagyon tanulságosak.

Az *egyik* a gazdag ember és a szegény Lázár története, ami a Lukács 16:19-31-ben olvasható. A gazdag ember a pokolba került és szerette volna, ha Lázár visszatérne a földre és elmondaná, hogy mit tapasztalt ott, hogy a gazdag ember így megmenthesse a még élő öt testvérét. Azt remélte, hogy majd hallgatni fognak rá és így megmentheti őket a pokoltól. Isten azonban ezt egyáltalán nem így látta:

„Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.”

Mit jelent ez? Azt, hogy ne a mennyei beszámolókra figyeljünk, hanem Isten körülöttünk élő szent szolgálóinak az életére és beszédére. Egyértelmű az is, hogy Isten mennyei beszámolók (látások) által senkinek nem akar üzenni.

A *másik* történetben Pál a **dicsekedéssel, elbizakodottsággal és a felfuvalkodással** kapcsolatban beszél a harmadik égbe való elragadtatásáról a 2 Korinthus 12:1-7-ben. Az ő hozzáállása is összhangban van a gazdag ember és a szegény Lázár történetével, mert **semmit sem mond el az ott látottakról, mert nem volt szabad azt kibeszélnie!**

*„Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket **nem szabad embernek kibeszélnie.**”* (2 Korinthus 12:4)

Pál fantasztikus dolgokat láthatott a mennyben, de nem beszélt arról, mert nem volt szabad arról beszélnie! Meg kell értenünk az ige igazságát a divatossá vált mennyei

látogatásokról szóló beszámolókkal, kibeszélésekkel kapcsolatban. Pál nem azért nem beszélt arról, mert a mennyei megtapasztalását emberi szavakkal nem tudta volna elmondani, **hanem azért mert nem volt szabad azt elmondania.**

Két oka volt annak, hogy Pál nem beszélt a mennyei élményeiről:

- az *egyik* az, hogy amint azt látjuk Isten álláspontját a gazdag és a szegény Lázár történetéből, az **semmit sem használt volna az embereknek,**
- a *másik* ok pedig az volt, hogy az magának Pálnak, **aki átélte azt szintén nem használt volna,** mert csak okot adott volna rá, hogy dicsekedjen, felfuvalkodjon és elbízza magát, ami nagyon nagy kísértés lett volna számára, ezért ilyen szempontból is jobb volt arról nem beszélnie.

Mindezekkel ellentétben a hívők között ma nagyon népszerűek az ilyen mennyei megtapasztalásokról szóló kibeszélő-sók. A neten keresztül az egész világ kíváncsian olvassa ezeket, de sokszor inkább csak megzavarják ezekkel az embereket, és maguk a mesélők is kibillennek a megszokott hívő életmódjukból, tehát végső soron nekik sem használ. Sokan el sem tudják hordozni ezeket dicsekedés, és felfuvalkodás nélkül. Felkapott, híres emberek lesznek egy rövid időre, de később mindenki elfelejti őket, mert jön a következő mesélő ember.

Említésre méltó az a tény, amit ezekkel kapcsolatban mond Pál, hogy ha valamivel dicsekszik, akkor **a gyengeségeivel dicsekszik.**

Kik azok a szolgálók és hívők ma, akik a gyengeségeikkel dicsekszenek? Pál ezt tette és az élete, a szolgálata példa számunkra ma is. (Nem az Ószövetségi hősök: Ábrahám, Dávid, Mózes vagy Jákób a példa az újszövetségi szentek számára, amit sokan tévesen gondolnak ma!)

Volt Pál mennyei megtapasztalásának hatása az ő életére és szolgálatára? Nagyon is nagy! Ha ma a hívők életére és szolgálatára Jézuson kívül valakit fel lehet hozni példaként, akkor az Pál élete és szolgálata.

A kérdés ma az, hogyan változott meg gyökeresen, jelentős mértékben, előnyösen, mindenki számára figyelemre méltó és példaként szolgáló módon azoknak az embereknek az élete és szolgálata, akik ilyen megtapasztalásokat éltek át és széles körben terjesztették azokat? Sokszor az élménybeszámolókon túl nem is hallunk ezekről az ismeretlen emberekről, nem is látjuk az életüket. El kellene ezeken gondolkoznunk és inkább az igének engedelmeskednünk.

Amire leginkább szüksége lenne, mind a megtéretlen, mind a hívő emberek sokaságának az egyáltalán nem a szellemi élménybeszámolók, mert azok inkább károsak, hanem olyan hiteles, szent életet élő hívő emberek, akik példaképek lehetnek mások számára.

Az Úr beszél arról, hogy milyeneknek kellene lennünk, hogy Ő is kedvét lelje bennünk. A Jelenések 3:7-13-ban beszél erről Jézus a filadelfiai gyülekezetnek írt levélben

- ahol **szenként és igazként** mutatkozott be nekik,
- megállapította róluk, hogy **kevés ugyan az erejük,**
- de **amijük van, az elég és tartsák meg, míg Ő visszajön.**

Ez nem tűnik soknak a szellemi dolgokban dúskálni vágyó hívők számára, de az Úr szerint teljesen elég. Egy cseppet sem kellene több: semmi rendkívüli, semmi szenzáció, sem jelek és csodák. Persze, ha az Úr akar, akkor tehet ilyeneket is, de nem kell keresni ezeket. Ha vele vagyunk közösségben, akkor ezek „házhoz jönnek”, mert a Szent Szellem - aki mindezeket cselekszi - bennünk él. Ő a **szenség** és az **igazság** szelleme. Ha szentségben és igazságban, csendben és megelégedve éljük az életünket, minden nap meggazdagodva az Ő gazdag tárházából, akkor semmi hiányérzetünk nem lesz. Nem lesz szükségünk pótszerekre, sőt a Szent Szellem, aki bennünk él örködni fog azon is, hogy minden szentségtelen, hamis dologtól távol tartson minket, megszólaltatva a vészcsengőt, ha valaki el akar hitetni minket bármilyen hamisítvánnyal; ahogyan az UV fény alatt is rögtön kiderül, ha hamis pénzt tesznek alá. Az Úr így gondoskodik rólunk, vigyáz ránk és megóv minket minden veszélyes tévelygéstől. Egy szellemileg veszélyes világban élünk, ahol sok a hamis dolog és nagy a tévelygés, de az Úr megadott nekünk mindent, ami megvéd ezektől. Az **igazság szeretete és az igazságnak való engedelmesség meg fog** védeni minket minden hamisítvánnyal szemben.

Nagy a **hitetés és a megtévesztés** az utolsó időben, ezért **legyünk nagyon éberek és mindent vizsgáljunk meg az ige fényében.**

Az Úr szava nem változott. Ma is azt mondja nekünk:

„Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1 Péter 1:16)

Ha folyamatosan tisztán tartjuk magunkat, akkor Ő „bennünk marad” és „nem távozik el tőlünk.”

Az Úrnak legyen hála mindezekért.

Ámen

„Törvénytíprás” az egyházban

Az újszövetségi korszak végén felemelkedő Antikrisztust az ige „**törvénytíprónak**” nevezi, aki a „veszedelem fia.” A törvénytíprás az érvényes törvények, jogszabályok semmibe vételét jelenti. Ez nagyon jól látható ma az európai politikai színtéren a globalisták és a nacionalisták egymásnak feszülésében, ahol a vezető politikusok semmibe veszik saját törvényeiket. A törvénytíprás már elkezdődik a „törvénytípró”, azaz az Antikrisztus megjelenése előtt, amikor az Antikrisztus útkészítői antikrisztusi szellemmel munkálkodnak.

Ne legyünk balgatagok, hogy a „törvénytíprás” csak a világban érhető tetten, mert az Antikrisztus szelleme a gyülekezetekben is jelen van, „beül Isten templomába.” A hívők és a gyülekezetek életének alapja Isten ígéje, amihez teljes mértékben hozzá kell igazítani az életünket: be kell töltenünk a parancsolatokat.

Jézus azt mondta: „**Aki ismeri és megtartja az én parancsolataimat, az szeret engem.**” (János 14:21)

Nem az a lényeg, hogy valaki azt mondja: „én szeretem Jézust.” Ennek kimondása önmagában semmit sem jelent. Jézus szeretete az Ő parancsolatainak megtartása által válik nyilvánvalóvá. Itt semmiképpen sem a parancsolatoknak való tételes engedelmességről van szó, ami egy törvény szerinti életet jelent, hanem a Szent Szellem szabadságában való életről, amikor a bennünk lévő Szent Szellem által Isten a szívünkbe írta az Ő parancsolatait és öntudatlanul is, de azok szerint élünk. Ha a folyamatos engedelmesség által tisztán tartjuk a lelkiismeretünket, akkor az figyelmeztetni fog minden parancsolat megsértésére. Ebben az esetben bűnbánattal rendezni kell azt, és így visszatérünk az engedelmesség útjára. Így tudunk folyamatosan igazságban és szentségben járni, ami Isten egyértelmű akarata számunkra. Ha mégis vétkeznénk, akkor haladéktalanul oda kell járulnunk a kegyelem királyi székéhez bűnbocsánatot kérni, és ami lényeges, elhagyni a bűnt. Egy Krisztust követő keresztyén nem élhet tartósan semmilyen bűnben! Isten kihívott és elválasztott minket a világtól, szentségre hívott el minket: „*Szentek legyetek, mert én szent vagyok*” (1 Péter 1.16). A bűn elleni harcot azonban csak a Szent Szellemmel betöltekezett hívők képesek megvívni, és győzni a bűn felett. Máskülönben ez nem megy. Ezért kell betöltekezni Szent Szellemmel. Ez is egy parancsolat: „*Teljesedjete be Szent Szellemmel*” - mondja az Efézus 5:18, aminek szintén engedelmeskedni kell.

Most vegyünk sorra néhány sokak által ismert „törvénytíprást”, amikor a hívők **nem engedelmeskednek a parancsolatoknak**. A vezetőkkel kezdem a sort, mert az ő szerepük kiemelten fontos az ige szerinti hívő élet megélése szempontjából.

1. A pásztorkérdés:

Azért kezdem ezzel, mert itt sok minden eldőlt, amit később már nem lehet, vagy nagyon nehéz helyrehozni. Általánosan elterjedt gyakorlat, hogy a helyi gyülekezeteket egy személy vezeti, akit a protestáns és evangéliumi gyakorlat szerint **pásztornak**

hívnak. **Ez a gyakorlat teljesen igeellenes!** Az Újszövetségben egyetlen ige sincs, ami ezt alátámasztaná, viszont „meg van írva,” több ige is beszél arról, hogy egy helyi gyülekezet vezetősége minden esetben többszemélyes, amit **presbitériumnak** nevezünk. **Aki a helyi gyülekezet presbitériuma felett áll, az Krisztus. Ő a Fej, és a Szent Szellem a vezető és nem egy ember..** (Lásd: 1 Sám. 8:6-7; Titus 1:5; Ap.csel. 20:17; 1 Péter 5:1)

2. Férfivezetőség:

A gyülekezet elöljárói az ige szerint a következők lehetnek:

- feddhetetlen életű,
- Szent Szellemmel és bölcsességgel teljes,
- egy feleségű **férfiak**,
- akik a **családjukat jól igazgatják** és
- a **gyermeküket engedelmisségben tartják.** (1 Tim. 3:1-11)

Az Újszövetségben minden esetben férfi presbiterekről vagy vénekről olvashatunk és sosem nőkről. Sokan mondják: de hát vannak nagyon okos és ügyes asszonyok is. Igen vannak, hála az Úrnak, de az Úr ennek ellenére így rendelkezett, és Ő bizonyára jobban tudja, mint mi, hogy miért. A mi dolgunk az, hogy engedelmeskedjünk, és ne kérdőjelezzük meg Isten akaratát, ne szegüljünk ellene az Ő parancsolatainak. Gondoljunk csak bele, hogy ha egy házasságban a férj a feleség feje és egy feleség presbiteri pozícióba kerülne, akkor ő „uralkodó” pozícióba kerülne a saját férje és más férfiak felett a gyülekezetben, márpedig Isten igéje kimondja: „az asszonynak nem engedem meg, hogy a férfin uralkodjék.” (1 Tim. 2:12)

Fontos, hogy a presbiternek **egy felesége legyen** egész életében. Legyen hűséges a feleségéhez egész életében, mint ahogy Krisztus is hűséges a menyasszonyához.

3. Az elöljáróknak példaképeknek kell lenni

Az elöljárók élete követendő példa kell, hogy legyen a hívők számára **minden dologban** és csak azok tölthetnek be ilyen szolgálati pozíciót, akik minden kizáró kritériumnak megfelelnek. Nem a szellemi ajándékok minősítenek egy elöljárót, hanem akinek feddhetetlen, szent, példamutató, mások számára követésre méltó az élete.

Pál apostol ezt mondja hűséges tanítványának, Timótheusnak:

*„Te pedig **követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, üldöztetéseimet, szenvedéseimet...**”* (2 Tim. 3:10-11)

4. A szolgálati ajándékok helye a presbitériumban

Az Efézus 4:11 szerint Jézus a gyülekezetnek **5 szolgálati ajándékot** adott (apostol, próféta, evangélista, pásztor és tanító), amelyek **mind szükségesek** ahhoz, hogy a gyülekezet Krisztus testeként tudjon működni és a „hívőket el tudják vinni az érett korra.” **Az egyszemélyes pásztori vezetés teljesen kizárja annak a lehetőségét**, hogy ezek a Jézus által adott ajándékok mind megnyilvánuljanak a gyülekezetben. Ennek hiányában érthető, hogy a gyülekezetek ma nem tudnak Krisztus testeként megnyilvánulni és a hívők sem tudnak eljutni az érett korra, hanem „kisdedek” maradnak, szellemi megkülönböztető képesség nélkül, kiszolgáltatva a sok hamis szolgáló megtevesztésének. Ezért a súlyos hibáért a pásztorokat számon fogja kérni az Úr az ítélet napján.

5. A gyülekezetben (ahol férfiak is vannak) **nem taníthatnak asszonyok**

„A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben. Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. És Ádám nem csallattatott meg, hanem az asszony megcsallattatván, bűnbe esett.” (1 Tim. 2:12 -14)

Az igeszakasz második része megadja a magyarázatot is, hogy miért látja Isten ezt szükségesnek. Ne legyünk tehát „törvénytíprók” ebben sem, hanem vessük alá magunkat az ige tekintélyének. Jézus a testté lett ige. Ha az igének nem engedelmeskedünk, akkor valóban Jézus főségét tagadjuk meg!

6. A helyi gyülekezettel kapcsolatos igei feltételek:

- **Egy településen csak egy helyi gyülekezet**, Krisztus teste lehet. (Efézusi, Korinthusi stb.)
- A gyülekezet olyan legyen, mint a **család** (és nem közönség, hallgatóság, látogatók), a gyülekezet ugyanis Isten családja..
- Ki kell formálni Krisztus testét **a tagok ajándékainak sokszínű megnyilvánulása által**. (1 Kor. 14:26)
- Minden hívőnek **papi szolgálata** van. (1 Péter 2:9)
- A gyülekezetnek a világból kihívott **szentekből, valóban megtért és újjászületett hívőkből** kell állnia. (János 3:3-7)
- Minden bűnt, amint nyilvánvalóvá válik, ki kell szorítani a gyülekezetből, mert különben a „kis kovász az egész tésztát megkeleszti.” (Máté 18:15-17)
- Minden hívőt tanítvánnyá kell tenni igei értelemben „megkeresztelven őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek a nevében,” (Máté 28:19)
- és **„megtanítani őket, hogy megtartsák mindazt, amit Jézus parancsolt nekünk, és akkor Ő velünk lesz minden napon a világ végezetéig. Ámen!”** (Máté 28:20)

Az ige ezekről beszél, de mit tapasztalunk ma a keresztyének között?

- Egy településen sok felekezeti csoport van, egymástól elválasztva.
- A gyülekezet inkább egy intézményre és színházra hasonlít, és nem egy családra.
- A hívők nem töltik be a papi szolgálatukat és nem szolgálnak a kapott ajándékaik szerint, ezért nem tudják kiformálni Krisztus testét.
- Sok valójában megtéretlen és nem újjászületett, sőt folyamatosan bűnben élő hívő van a gyülekezetekben, ami ellen többnyire nem lépnek fel az igei szabályok szerint.
- A hívők sokszor nézők és hallgatók, és nem aktív részesei a gyülekezeti életnek.
- Nem tanítják meg a hívőket mindenre és azt sem várják el következetesen, hogy betartsák, amit már megtanítottak nekik. Így nem válnak igazi tanítványokká, győztes keresztyénekké.

7. Külön szólni kell a házasságról, ill. a házasságtörő kapcsolatokról

Az ige szerinti házasság rendkívül fontos, mert a hívő házasságokon keresztül formálja ki Isten, Krisztus és a menyasszony kapcsolatát a világ számára. Ebben is példát kell mutatni a presbitereknek a hívők és a világ felé. Óriási probléma, hogy a gyülekezetek átveszik a világi gyakorlatot és megáldják a házasság nélkül „együtt élő” párokat és az elvált emberek „mással való egybekelését” „újraházasodásnak” nevezik, pedig Jézus szavai egyértelműek: „aki mást vesz el” vagy „mással kel egybe” az **házasságtörést követ el.** (Máté 19:9; Márk 10:11-12; Lukács 16:18)

Az ige nem ismeri a „véttlen fél” fogalmát a házasságban és a válás sem hatalmaz fel senkit az „újraházasodásra”, hanem csak arra, hogy „maradjon házasság nélkül,” vagy „béküljenek ki egymással.” (1 Kor. 7:11)

8. Az anyagiakról és a pénzkezelésről

Ma sok protestáns és evangéliumi gyülekezet is valójában ószövetségi elvek szerint működik. Van **templom** (gyülekezeti ház), fizetett szolgáló (**lévita**) és van „**tized**.” Ha a gyülekezet újszövetségi elvek szerint akar élni, akkor

- a többtagú presbitériumot nem kell rendszeres fizetésben részesíteni, mert megélnék a saját, polgári munkahelyen keresett fizetésükből,
- ezért nem kell tizedet sem szedni, de lehet önkéntesen adakozni szellemi vezetés alapján titokban egy-egy szolgálatot támogatva. Ami viszont rendkívül fontos, hogy a gyülekezetben lévő szegények szükségai mindenképpen betöltésre kerüljenek.

Isten végtelenül gazdag. „Övé az ezüst és az arany” és megígérte, hogy mindenki szükségét betölti. Merjük magunkat rábízni, és elhinni, hogy amit megmondott az igaz.

Óriási pazarlás, hogy a gyülekezetek igei módon nem használják ki a hívő házak adta lehetőségeket. Drága létesítményeket használnak kivonulva ezzel a világból, és egy „szubkultúrát” valósítanak meg egy zárt helyen, holott nekünk a krisztusi életet kell továbbadni a világ felé. Isten királysága ott van, ahol mi is vagyunk és engedelmessékedünk a királynak, Jézusnak. Meg kell értenünk, hogy **a gyülekezet mi vagyunk, és ott van,** ahol legalább 2-3-an összejönnek Jézus nevében. Nekünk **„nem menni kell a gyülekezetbe”,** ami egy templomban, vagy gyülekezeti házban van. Ez ószövetségi minta! Jézus már a samáriai asszonynak is arról beszélt, hogy bárhol lehet szellemben és igazságban imádni az Atyát. (János 4:20-21)

A gyülekezet a világból kihívott közösség és semmi egyezsége nem lehet a világgal. Ellentétes az igével, ha a hívő közösségek együttműködési megállapodásokat kötnek világi szervezetekkel és anyagi támogatásokat kapnak tőlük, akkor anyagilag függőségbe kerülnek. Nekünk nincs szükségünk a világ pénzére! Semmire sincs szükségünk, ami e világból való. Mi az Urat szolgáljuk és csak egy Urunk lehet és az nem a Mammon. Gazdag és mindenható Istenünk van, csak el kell hinni és engedelmessékedni neki. A ma szokásos bővölködés és anyagi áldás hirdetése - a szellemi áldások helyett - a Mammom imádata.

Sok más egyebet is lehetne még sorolni, de már az is óriási eredmény lenne, ha ezeket az igéket illetően a vezetők és a gyülekezeti tagok engedelmességben járnának, és „törvénysértő” módon nem hagynák figyelmen kívül ezeket az igéket. Semmiféle emberi indokot nem lehet felhozni ezek mellőzésére és kimagyarázására. Vagy engedelmesek vagyunk, vagy nem, vagy hitben járunk, vagy nem, vagy bízunk Istenben vagy nem. Jézus egyszerű, esetenként írástudatlan tanítványokat hívott el, amikor a földön járt, és ők engedelmeskedtek neki, sőt „felforgatták a világot”. Sok hívő és szolgáló vágyik arra, hogy a gyülekezetek ma is hasonló hatással legyenek a világra, de ennek alapja Isten ígéjének az ismerete és az annak való feltétlen engedelmesség, mindenben. Jézus idejében sok farizeus és írástudó volt, akik kívülről ismerték az írásokat, de Jézus számára használhatatlanok voltak, mert maguk sem engedelmeskedtek az igének, képmutatók voltak. Sajnos ma is sok jól képzett „írástudó” és „farizeus” van, és a fent felsorolt igéket a „farizeusokhoz” és „írástudókhoz” hasonlóan ők is megsértik, és ezzel másoknak is rossz példát mutatnak.

Ha azt akarjuk, hogy Isten ma is felforgassa a világot a hívők által, akkor kezdjünk el engedelmeskedni az igének, tudjuk ugyanis, hogy „Isten tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.”

Új típusú szolgálók megjelenése az Egyházban

Most nem azokról a felekezetekről beszélek, ahol a megtérés és az újjászületés nem követelmény, ahol a templomba járó emberek túlnyomó többsége megtéretlen világi ember, hanem azokról a helyi gyülekezetekről, ahol - biblikus módon - a gyülekezeti tagság feltétele a megtérés és a felnőttkori vízkeresztség - víz alá merítéssel.

Ezek a gyülekezetek az elmúlt évtizedekben alapvetően egyszemélyi pásztori vezetéssel működtek akkor is, ha esetleg volt presbitérium, de ők inkább a diakónusok munkáját látták el. Az újszövetségi gyülekezetekben olyan szellemi szolgálatokról van szó, amiről az Ef. 4:11 beszél, amelyeket Jézus adott a gyülekezeteknek. Itt 5 szolgálati ajándékról beszél az ige, amelyek harmonikus együttműködése szükséges ahhoz, hogy

- a hívők eljussanak az érett korra,
- és a gyülekezet ki tudja formálni Krisztus testét.

Ez az 5 szolgálati ajándék a következő: apostol, próféta, evangélista, pásztor és tanító, ahol a pásztor egy szolgálati ajándék az 5 közül és nem egy egyszemélyi vezetői pozíció. Nem véletlen, hogy az ige a helyi gyülekezetek vezetésénél mindig többszemélyes vezetőségről beszél, ahol helyet kaphat mind az 5 szolgálati ajándék a gyülekezetben, egymás mellett, egy-egy presbiter személyében. Az ige nem beszél arról, hogy ezeket a szolgálatokat Jézus egy korlátozott időre adta volna, vagy, hogy a Biblia kanonizálása után erre már nem lenne szükség, tehát ezek a szolgálatok az egész újszövetségi korra érvényesek.

Ebből egyértelműen látható, hogy ezt az öt szolgálati ajándékot egyetlen személy képtelen betölteni, aminek a következménye az, hogy a hívők nem jutnak el az érett korra, és a gyülekezet nem tudja kiformálni Krisztus testét a világ felé, amiről nyilvánvalóvá válna Jézus szellemi valósága ma is a földön. A hívők kiskorúságban maradnak, ki vannak szolgáltatva a megtévesztésnek, és Isten munkája sem tud így hatékonyan előre haladni a földön.

Nézzük meg, hogy milyen sajátos torzulások származnak a gyülekezetben abból, ha egyetlen szellemi szolgáló - akit, ma pásztornak hívnak - van a gyülekezetben. A gyülekezet olyan lesz, mint amilyen ajándéka a szolgálónak van.

1. Ha *evangélista* ajándéka van az egyszemélyi szolgálónak, akkor a gyülekezet egy 'átjáróház' lesz, mert az evangélistát az ajándékából adódóan csak a megtérés, a gyógyulás és a szabadulás érdekli. Elmarad a pásztorlás és a tanítás, ami miatt tartósan nem maradnak meg a hívők a gyülekezetben. Mindig jönnek új hívők, de el is mennek folyamatosan. Nincs prófétai szolgálat, ezért a szentség is hiányt szenved, elburjánzik a bűn a gyülekezetben. Nincs tanítói szolgálat, ezért a hívők nem tudnak növekedni. Az ilyen gyülekezetet a folyamatos zűrzavar fogja jellemezni.

2. Ha *tanítói* ajándéka van az egyszemélyes szolgálónak, akkor rengeteg ismerettel fognak rendelkezni a hívők, de sosem lesz belőlük igazi tanítvány. Kialakul egy kör azokból a hívőkből, akik szeretik az igét, de nem lesz számbeli növekedés.
3. Ha *pásztor* ajándéka van az egyszemélyi szolgálónak, akkor ő sokat fogja 'pátyolgatni' a hívők lelkét, bekötözve a sebeket, de a 'lágy szíve' miatt sok engedményt tesz, ezért a hívők sosem jutnak el az érett korra.
4. Ha *prófétai* ajándéka van az egyszemélyi szolgálónak, akkor elfogynak a hívők a gyülekezetből, aki megmarad, az viszont „szuperszellemi” lesz, elidegenedik a mindennapi élet valóságától. A profétai szolgáló nem is képes betölteni egy ilyen szerepet, mert ő csak az Úr akarata szerint mozdul, ezért profétai karaktere ellentétes a folyamatos és rendszeres szolgálattal. Ezért, ha ilyen helyzetbe kerül, egy idő után fel is adja 'pásztori' szolgálatát.
5. Ha *apostoli* ajándéka lenne az egyszemélyes szolgálónak, akkor valamilyen szinten minden ajándék megnyilvánulna, de személyes teljesítőképessége bekorlátozná a gyülekezet növekedését.

Ma alapvetően a tanító, a pásztor, vagy az evangélista ajándékok nyilvánulnak meg a gyülekezetekben, ezért a hívők felé való szolgálat komoly hiányt szenved. Nem beszélve arról, hogy az egyszemélyi fizetett szolgálók a gyülekezet nagy létszámában érdekeltek, mert a hívők 'tartják el' őket.

Az ige a mai hívőket a „pásztor nélkül való juhokhoz” hasonlítja, mert teljesen el vannak hanyagolva: nem kapják meg a szükséges segítséget az egészséges hitélet megéléséhez, a növekedésükhöz, és a szolgálataikra való felkészüléshez. Úgy élik az életüket, ahogy akarják, és amit a társaiktól látnak. A hívők évek alatt hozzászoknak, hogy senki sem foglalkozik komolyan velük, és senki sem támaszt komoly elvárásokat velük szemben, ezért elkényelmesednek és a bűnöket is megengedik az életükben.

Az utóbbi időben megjelent 'apostolok' rátelepedtek a gyülekezetekre, akiktől alávetettséget, azaz alárendeltséget várnak el, ami teljesen ellentétes az igével. Az ilyen apostolok olyan 'prófétákat' vesznek maguk mellé, akik hasonló életmódot folytatnak, és csak jót profétálnak. Így jó társai lesznek egymásnak a hamisságban.

Az igazi apostolokról és profétákról úgy beszél az ige, mint a gyülekezet „alapkövei,” amiken a hívők, mint 'élő kövek' fel tudnak épülni szellemi házzá.

Amikor az Úr megrostálja az Ő egyházát és az igazi apostolok és proféták válnak az egyház alapjává, az nagy kihívás elé fogja állítani az elkényelmesedett, és saját útjaikat járó hívőket, akik többnyire engedelmeskedtek a pásztoroknak, de sok igei igazság megélését az életükben nem vették komolyan, mert nem is tanították őket erre.

Ebben hoz döntő változást az igazi apostolok és proféták megjelenése az egyházban, ahol egy másfajta vezetői stílus válik meghatározóvá. Ezek a szolgálók alázatos és szelíd lelkű emberek, akik mások felemelésén munkálkodnak, és nem a maguk hasznát keresik.

Az igazi proféta valóban szellemileg látó ember, aki a szentséget képviseli, gyűlöl minden bűnt a gyülekezetben és fel is lép azok ellen. Neki természetes a feddés és az intés, ha a hívők nem engedelmeskednek az igének, és nem változtatnak az életükön.

A hívők ehhez ma egyáltalán nincsenek hozzászokva, és legtöbbször képtelenek lesznek megszokott kényelmes életmódjuk feladására, ha erre fognak kényszerülni.

Látjuk Anániás és Safira példájából, hogy az Úr akarata az, hogy ne csak a mások által is látható bűnök kerüljenek megítélésre és kiszorításra a gyülekezetből, hanem a Szent Szellem kijelentése által a hívők titkos bűnei is. Így válik a gyülekezet Isten akaratának megfelelően szentté, ahová a hitetlenek nem mernek bemenni, mert félnek, hogy a rejtett bűneik napvilágra kerülnek. Egy ilyen gyülekezet az, ahová Isten fogja küldeni az embereket, és „naponként szaporítja a gyülekezetet üdvözülőkkel” anélkül, hogy a gyülekezetnek ‘evangelizálni’ kellene, amire sehol sem látunk példát az igében. Ma félig világi - félig megtért embereket „húznak be” a gyülekezetekbe, lelki módon „beszeretve” őket, kedveskedve nekik, hogy jól érezzék magukat. Ez egy hamis, ige-ellenes, emberi szeretet, ami nem Isten szerint való, mert Isten szeretete sosem mond ellent az ige igazságának és a szentségnek.

Az igazi apostolok azon munkálkodnak, hogy „ékes rend” legyen a gyülekezetekben. Minden igei elhajlást és rendetlenséget igyekeznek megszüntetni, amit jól látunk Pál szolgálatában, ami a gyülekezeteknek írt leveleiben jól nyomon követhető. Ilyen apostolokra van ma is szüksége az egyháznak. Ezek az új típusú szolgálók „szelíd és alázatos szívűek” lesznek, akik nem maguk, hanem mások felemelésén munkálkodnak, akik az Atya szeretetével szolgálnak. Ez a szeretet más, mint amit korábban sokan megszoktak: irgalmas, de egyben szigorú is, amint azt az atyák szolgálatából látjuk az igében. Az ilyen szolgálók szolgálatának természetes részét képezi az atyai szeretettel való feddés és intés, amit a hívőknek „örömmel kell tudni fogadni”, mert mindez az ő érdekükben történik.

A gyülekezetekben ma többnyire regisztrált tagok és látogatók vannak, akik valójában nem tanítványok igei értelemben, pedig az az Isten akarata, hogy minden hívő tanítvány legyen. Ha figyelmesen elolvassuk az evangéliumokat, akkor fel fog tűnni, hogy Jézus komoly feltételeket támasztott az Őt követők felé, akik az Ő tanítványai akartak lenni. Ez ma is igaz! Az ilyen - ige szerinti - tanítványságra sok hívő nem alkalmas, Jézus részletesen beszél arról, hogy kik azok az emberek. A tanítványság útja nem könnyű út, mint azt sokan gondolják, és csak kevesen járnak ezen az úton.

Ma sok gyülekezetben a szent és a parázna hívő ugyanúgy jelen van, de Jézus menyasszonya szent. A Jelenések könyvében látjuk, hogy külön beszél a „nagy paráznáról,” amely az igazságtól elhajlott, a világgal házasságot kötött egyház, és a „menyasszonyról”, ami Krisztus valóságos teste, ami szent. Ez a kettő természetéből adódóan nem keveredhet egymással, szét kell, hogy váljon!

Az a nagy megrázás, nagy nyomorúság, ami az egész világra eljön, nem kíméli meg az egyházat sem, és egy szétválasztást fog eredményezni az egyházban: szétválík az igaz és a hamis. Ez Isten akaratában lesz, és ezzel tisztában kell lennünk, amikor majd a gyülekezetek tömegesen szétszakadnak, sőt lesznek olyan személyek is, akik visszamennek a világba. Ez Isten, és nem az ördög munkája lesz: Jézus ‘szórolapátja’ lép működésbe. Ennek célja az, hogy létrejöjjön egy Istennek elválasztott szent *maradék*, ami Isten tervét be tudja tölteni a földön.

Ennek a szent maradéknak a jellemzőit az ige a Jel. 3:7-13-ban, a filadelfiai gyülekezetnek írt levélben a következőképpen mutatja be:

- szent és igaz,
- rendelkezik az oldás és kötés hatalmával (Dávid kulcsa van nála),
- kevés ereje van,
- megtartja az Úr beszédét (engedelmeskedik az igének),
- nem tagadja meg Jézus nevét akkor sem, ha mártírhalált kell halnia.

Az ilyen gyülekezetnek ígéri meg Isten a következőket:

- megtartja őket a nagy megpróbáltatások idején, ami az egész világra eljön,
- győztesek lesznek,
- oszlopok lesznek Isten templomában,
- bizakodással várhatják Jézus visszajövetelét, mert megígérte, hogy visszajön értük.

Sokan ezt a hívást nem fogják meghallani, de akinek van füle, az meghallja, hogy mit mond a Szellem a gyülekezetnek.

Pál apostol viszonyulása a „más” evangéliumhoz

Az utóbbi években egyre több szó esik arról, hogy létezik egy másik evangélium is, amit ma sokfelé hirdetnek. Ezt többnyire egy letompított, megcsonkított, felpuhított evangéliumként jellemzik. Nézzük azonban meg részletesebben, hogy valójában miről is van szó, ugyanis a „más” szó nem valaminek a módosítását jelenti, hanem valami teljesen mást. Nem új dolog ez, mert már az első gyülekezetek életében is megjelent a „más” evangélium, amiről beszél is az ige. Pál apostol a galáciabeliekhez írt levelében ír egy **más evangéliumról**, amit az ő idejében némelyek Galáciában hirdettek azt követően, hogy Pál az igazi evangéliumot hirdette nekik. Pál nagyon határozottan fellépett a más evangéliummal szemben, ami megzavarta és eltérítette a galáciai hívőket az igaz evangéliumtól. Nézzük meg mit ír Pál erről:

„Csodálkozom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ilyen hamar **más evangéliumra** hajlotok. Holott nincs más; de **némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát. De ha mi, vagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.**

Amint előbb mondtam, most is mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, amit elfogadtatok, **átok legyen. Mert most embereknek engedek-e, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-e tetszeni? Bizonyára, ha embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.**

„Tudtotokra adom pedig atyámfiai, hogy **az az evangélium, amelyet én hirdettem, nem ember szerint való; Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.**” (Gal. 1:6-12)

Másik levelében így beszél Pál arról az evangéliumról, amit hirdetett:

„Mikor hozzátok mentem, atyámfiai, **nem mentem, hogy nagy ékesszólással, vagy bölcsességgel** hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. Mert **nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről....** És az én beszédem és **az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédiben állott, hanem szellemnek és erőnek megmutatásában**, hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.” (1 Kor. 2:1-5)

Mit tudunk meg ezekből az igeszakaszokból? Azt, hogy kétféle, egymástól teljesen eltérő evangéliumról van szó.

Az egyik az **igazi** evangélium, amit Pál hirdetett, ami

- a keresztről, a megfeszített Krisztusról szólt,
- Istentől kapott kijelentés alapján,
- Szent Szellem által, erővel és hatalommal hirdetve,
- ami tetszett Istennek, mert Pál Istennek akart tetszeni és nem embereknek.

A *másik* egy **hamis** evangélium, amelyet némelyek hirdettek, ami

- az ékesszólásra (tetszetős beszédre),
- és a bölcsességre (emberi értelemre) alapozott,
- ami tetszett az embereknek,
- ezért eltérítette az embereket az igaz evangéliumtól.

Röviden összefoglalva az igaz evangélium **Istentől való**, ezért *tetszik Istennek*, a másik evangélium pedig valójában egy hamis evangélium, ami **emberi**, ezért *tetszik az embereknek*. Ez az emberi, embereknek tetsző más evangélium azonban Isten ellenes eretnek dolog, amire Pál kemény ítéletet mondott ki: „**legyen átok!**”

Tudjuk, hogy az isteni és az emberi az két teljesen különböző dolog, mert

- Isten nem ember,
- aki embereknek akar tetszeni, az Isten szolgája nem lehet, (Gal. 1:10)
- és „**átkozott** az, aki emberben bízik és **testbe helyezi erejét**.” (Jer. 17:5.)

Látjuk tehát, hogy egy Istentől való dolgot emberiként kezelni az súlyos eretnekség és **akik ilyeneket tesznek azok nem Isten szolgálói**. Ezért jogos az átok kimondása az ilyenekre ma is.

Nézzük meg kicsit részletesebben, hogy miről is van szó a két evangélium esetében. Amikor Pál Krisztus evangéliumát, a keresztet hirdette az a következőket jelentette:

- Jézus a kereszten azért vette magára mindenki bűnét, hogy mi megszabaduljunk a bűntől (megbánjuk és elhagyjuk azt), hogy bűn nélkül éljünk, elfogadva a kegyelmet és hit által megigazuljunk,
- Jézus azért halt meg, hogy vele együtt mi is meghaljunk (felvegyük mi is a keresztet, és meghaljunk a testi vágyainknak) és feltámadjunk Jézussal együtt egy új életre, és új teremtként a krisztusi természet részesei legyünk,
- a folyamatos, bűn nélküli (szent) élet csak úgy lehetséges, ha minden nap felvesszük a keresztet és hordozzuk azt, folyamatosan halálra adva „megöldökölve a testi vágyainkat” a Szellem által. (Róma 8:13)

A mai kényelmes, élvezeteket hajszoló testi embereknek ez nem igazán „örömmüzenet”, mert az minden korábbi világi örömről való lemondásukat igényelné. A testi élvezeteket habzsoló érzéki ember azonban nem tud semmiről sem lemondani. Egy ilyen igazi evangélium hirdetése nem vonz tömegeket.

Most nézzük meg, mit tartalmaz sok mai szolgáló evangélium hirdetése:

- ne beszéljünk a keresztről és a bűnről, beszéljünk inkább csak problémákról, mert minden embernek van problémája,
- Jézus véres keresztáldozata, amivel nekünk is közösséget kellene vállalni az olyan horrorisztikus, és azzal csak elriasztanánk az embereket,

- ne beszéljünk a kereszthordozásról sem, mert az olyan ódivatú és a szentségről sem, mert hát mindenki bűnös,
- valójában az evangélium lényege teljesen hiányzik az igehirdetésből és csak emberi dolgokról van szó, sima, fülnek tetszetős stílusban, az emberek érzelmeire hatva, aláfestve mindezt egy kellemes zenével,
- mindenkit befogadnak a gyülekezetbe, mert mindenki bűnös, Jézus pedig szereti a bűnösöket; a homoszexuálisokat is,
- jó esetben elmondhatnak egy un. „befogadó imát”, de van, hogy azt is más mondja el és valódi bűnbánatról, megtérésről, újjászületésről, egy új krisztusi természetről szó sincs, hanem marad a bűnös testi természet.

Ezekre mondta Pál, hogy **átok legyen**, mert ezekben semmi isteni nincs, hanem csak csupa emberi, ezért tetszik az embereknek. Igen? Jézus szeret engem? Az sem baj, hogy bűnben élek? Nem is kell megváltoznom, mert Jézus így is szeret, sőt meg is áld és bővülködő életet ad nekem? Igen. Nekem kell ez a Jézus! Az ilyen helyekre özönlik a sok ember, akiknek „viszket a fülük”, mert azt hallják, amit szeretnének. Így könnyen létrejönnek a megagyülekezetek, ahol üdvösséget és örök életet is ígérnek azoknak, akik hisznek nekik.

Nem hangsúlyozzák ma a hívőknek eléggé, hogy **nem a gyülekezet üdvözít, hanem Jézus Krisztus**. Egy gyülekezet adott esetben segíthet ebben, de sajnos sokat is ronthat a keresztyének szellemi állapotán. Ha pedig egy gyülekezet a hitetés áldozatává válik, akkor az a gyülekezet maga fogja a gyehennára juttatni a bennük hívő jóhiszemű embereket.

Pál apostol a korinthusiaknak írt első levelében arról beszél, hogy „minden kegyelmi ajándék működik náluk,” de mégis „kisedek” és „**testiek**”. A korinthusi gyülekezet látszólag nagyon szellemi volt, de ugyanakkor testi is, mert sok testies dolog volt közöttük.

Elterjedt egy szóhasználat a keresztyének között, hogy „testies keresztyének,” de ilyen az igében nincs! Ez önellentmondás. Pál nem erről beszélt. Ő egyszerűen **testieknek** nevezte a hívőket. Pál igyekezett a gyülekezet helyreállításán munkálkodni, de ennek ellenére a második leveléből az derül ki, hogy ez nem teljesen sikerült, és néhányukat arra szólítja fel, hogy „menjenek ki közülük és szakadjanak el” tőlük (2 Kor. 6:17). Ez a szellemi és a testi emberek különválasztását jelenti, a szellemi emberek kihívását a gyülekezetből. Csak „szellemben és igazságban lehet imádni az Atyát” (Ján. 4:23), „**a test és vér pedig nem örökölheti Isten országát.**” (1 Kor. 15:50)

Egy **más evangélium** hirdetése **nem a Szent Szellemben és igazságban** való járásról szól, hanem a **lélek és a test vágyainak táplálásáról**, tehát egy testies evangélium. Ha **más az evangélium**, akkor ebből az következik, hogy ott egy **más Jézust** hirdetnek **más szellemmel**, ami semmiképpen sem a Szent Szellem.

Az utóbbi években egyre többször hallani, hogy „híres” szolgálók angyalokkal társalognak, Pál azonban azt mondta, hogy ha „*ő maga, vagy mennyből való angyal hirdetne is nekik valamit azon kívül, amit nekik hirdettek, **legyen átok.***”

Atyámfiai!

Pál a maga idejében sok gyülekezetet létesített a Római birodalom négy tartományában és az Újszövetség 2/3-át ő írta, mégis azt mondta, hogy lehet bármilyen híres és az egész világon ismert szolgáló valaki, hivatkozhat angyalokra is, mégse higgyetek neki, ha más evangéliumot hirdet, mint amit ő hirdetett, hanem sújtsa azt átok.

Mindent és minden szolgálót meg kell vizsgálnunk az ige fényében, legyen az bármilyen híres-neves, az egész világon ismert szolgáló, ahogyan Pált is megvizsgálták a béreabeliek, hogy Isten szolgálja-e vagy sem.

Csak az igének való feltétlen engedelmesség és az „igazság szeretete” ment meg minket attól a hitetéstől, amiről az ige még úgy beszél, hogy „az egész világra eljön”, mi azonban már látjuk, hogy az egész világon szedi áldozatait a sokszor jóhiszemű, naiv hívők közül.

Legyetek ezért éberek és vigyázzatok, hogy el ne hitessenek titeket!

Teológiai tudományok, vagy a Szent Szellem kijelentése

Az írás címe egyértelműen egy ellentét párt fejez ki két dolog között, de ennek ellenére nem szeretném ezt teljes kizárólagossággal értelmezni, sem pedig egy kirohanásként kezelni a teológia tudományokat oktató hittudományi főiskolák és egyetemek, valamint az ott képzett teológusok felé. Személy szerint is van néhány tanár és igazgató ismerősöm ezeken a hittudományi egyetemeken, főiskolákon, sőt meghívott előadóként egy alkalommal magam is tanítottam ilyen intézményben, holott nekem semmilyen teológiai végzettségem nincs: az Úré a dicsőség ezért, mert amit tanultam, azt Tőle tanultam a Szent Szellem által.

Az elmúlt évek során sok teológiát végzett pásztorral volt kapcsolatom, és többekkel évekig együtt munkálkodtam különböző területeken. Nincs tehát bennem semmilyen előítélet ezen intézményekkel és az ott végzett pásztorokkal szemben.

Nincs bennem irigység vagy kisebbségérzés sem, mert magam is két egyetemi diplomával rendelkezem (műszaki és gazdasági), amiket nyugdíjba vonulásomig a polgári munkahelyemen hasznosítottam. Tapasztalatból tudom tehát mi az, egyetemi diplomát szerezni, akár munka és család mellett is.

Amikor 42 éves koromban elég drámai módon megtértem és újjászülettem, erős elhívást éreztem a szolgálatra és felmerült bennem is a kérdés, hogy nem kellene-e nekem is teológiai végzettséget szereznem valamelyik felsőfokú intézményben, de a Szent Szellem kezdettől fogva folyamatosan bizonyosságot adott, hogy nem. Pedig a kreditrendszer figyelembevételével a két meglévő diplomámat és több éves gyülekezeti előjárói szolgálatomat beszámítva nagyon kedvező feltételek mellett szerezhettem volna teológiai végzettséget, de ennek ellenére bizonyosságom volt, hogy nem. Ezzel együtt mindig szabad voltam arra, és ezt képviseltem a gyülekezeti fiatalok felé is, hogy ez mindenkinek személyes döntése, hogy az Úr hogyan vezeti őt ebben. Voltak többen, akiknek az ilyen irányú továbbtanulását személyesen is támogattam. Miért írok akkor erről a témáról egyáltalán és mi a szándékom ezzel? Nem titkolom, hogy vannak olyan eléggé nyilvánvalóan beazonosítható jelenségek, amikről mindenképpen beszélni kell, ami segíthet sokaknak a jövőben az Úr útjának és a személyes elhívásuknak a keresésében. Nem új dolgokról fogok írni, mert azok a jelenségek, amikről szó lesz, már Jézus korában is eléggé nyilvánvalóak voltak és az ige elég világosan beszél ezekről. Jó észrevenni a Jézus kora és a mai kor jellemzői közötti hasonlóságot és tanulni a hibákból.

Azt, hogy személy szerint kik a farizeusok ma, azt mindenki önvizsgálatot tartva döntse el maga. Bizonyára ma is van sok egyházi előjáró, aki képmutató, nem enged betekintést a személyes életébe, mert más a valóság, mint amit kifelé mutat. Tisztelem azokat, akik teológiai tudományaik mellett és annak ellenére képesek ma is a Szent Szellem vezetésében járni. Érdemes azonban mindenképpen elgondolkozni néhány jelenségen, amire az ige tanít bennünket, amelyek ma a keresztyén körökben is tetten érhetők.

Jézusnak a maga korában a farizeusokkal és az írástudókkal volt a legtöbb harca, és a legkeményebb szavait hozzájuk intézte: „vak vezérek,” „meszelt sírok” - mondta nekik (Máté 23:16, 27).

Egy híres írástudó, akit név szerint megnevez az ige, Nikodémus éjjel ment Jézushoz, akinek Jézus a következőt mondta:

„Újonnan kell születned, mert különben nem látod meg Isten országát” (János 3:3)

Mivel Nikodémus teljes tudatlanságot árult el, mert fogalma sem volt, mit jelent újjászületni, ezért Jézus a következőt kérdezte tőle?

„*Te Izrael tanítója vagy és nem tudod ezeket?*” (János 3:10)

Tudjuk, hogy a farizeusok és az írástudók nem ismerték fel Jézusban a Messiást, pedig kívülről ismerték az Írásokat és ők voltak azok is, akik halálra ítélték és Heródes közreműködését felhasználva kivégeztették.

Pál, aki maga is farizeus volt, kora leghíresebb rabbiképző iskolájában tanult, ahol a híres Gamáliel volt a 'professzora'. Az itt szerzett tudományával Pál jelen volt és csak nézte, amikor Istvánt halálra kövezték, majd írásos felhatalmazást szerzett a főpapoktól, aminek birtokában halálra kereste az első keresztyéneket.

Jézus a damaszkuszi úton személyesen kijelentette magát neki és ez olyan gyökeres változást hozott Pál életében, hogy attól a pillanattól kezdve azok mellé állt, akiket korábban halálra keresett és elkezdte hirdetni az Úr útját: ezt jelenti a Jézusról szóló személyes kijelentés a teológiai tudományokkal szemben.

Ezeket a bibliai eseteket azért írtam le, hogy lássuk meg azt, milyen károkat lehet okozni Isten egyházának, ha újjászületés nélküli emberek kerülnek ma be a teológiai főiskolákra, vagy ott oktatnak, modern 'Nikodémus' módjára, vagy ezekkel az ismeretekkel felvértezve szolgálnak pásztorként a gyülekezetekben.

A reál és társadalmi tudományok mellett pszichológiát is tanultam az egyetemen és emlékszem, amikor újjászülettem, a Szent Szellem első munkája az volt, hogy ezeket az 'elmebeli, emberi magaslatokat' Isten lebontsa bennem. Ma pasztorál-pszichológiát oktatnak hittudományi egyetemen és az 'egyházi oklevél' mellé egy polgári munkakör betöltéséhez alkalmas pszichológiai képesítést is adnak. Az USA-ban már teljesen általános gyakorlattá vált a pszichológiai tudományok alkalmazása a gyülekezeti munkában. Észre kell vennünk, hogy a pszichológia egyértelműen egy emberi, világi tudomány, ami nem is nevezhető tudománynak, aminek semmi helye Isten népe között.

Ma minden felekezetnek megvan a saját hittudományi egyeteme, ahol mindenki a saját felekezeti tanait oktatja és mélyíti el az ott tanulóknak. Látjuk ennek eredményeként azt, hogy milyen erős elválasztás van Isten népe között a különböző felekezeti tanítások miatt, amiben sajnos azt kell, hogy mondjuk, sok emberi tanítás is van, ami nem a Szent Szellemtől van. A Szent Szellem ugyanis egy szellemi egységet munkál Isten népe között és nem szétválasztást és egy emberileg szervezett ökumenét.

A legtöbb felekezetben ma a pásztorok szolgálatba állításához feltételnek tekintik a teológiai végzettséget. A végzett teológusok sok teológiai ismerettel vannak felfegyverkezve, amik betöltik az elméjüket és meghatározzák a gondolkozásukat. A mindennapi gyakorlatuk során sokszor ezeket az ismereteket, igei értelmezéseket alkalmazzák a Szent Szellem kijelentése helyett.

Ha azt nézzük ma, hogy a 'teológiai ismeretek mankójára' való támaszkodás milyen megosztottságot és erőtlenséget okoz Isten népe között a Szent Szellem mindenkori kijelentésére és vezetésére való hagyatkozás helyett, akkor érthető, hogy Jézus miért volt olyan kemény kora farizeusaihoz és írástudóihoz. Az elméleti magaslatok miatt Jézus alkalmatlannak tartotta őket arra, hogy egyet is elhívjon az Ő szolgálatára. Az első 12 apostol - mai nyelven szólva - mind 'laikus', sok esetben írástudatlan, egyszerű hétköznapi ember volt: halász, vámszedő stb.

Figyeljük meg Jézus harcait a farizeusokkal és az írástudókkal és azt is, hogy ezzel szemben egyszerű emberekből 3 év alatt (nem is kellett hozzá öt év) olyan apostolokat képzett, akik felforgatták az akkori világot, akkor eléggé nagy az ellentmondás, és erre szerettem volna utalni a címmel. Az első apostolok Jézus lábnyomát követték, hittek abban, amit mondott és aszerint is cselekedtek, amit Jézus tanított nekik. Nem voltak tankönyveik, 'csak egy 3 éves intenzív, bentlakásos tanfolyamon vettek részt'. Jézusnak ennyi elég volt és utána ott is merte hagyni őket, és a maga helyett elküldött Szent Szellemre bízta őket.

Szoktuk mondani, hogy 'a sok néha kevesebb', ami ebben az esetben valóban igaz.

Nem lenne jobb nekünk, ha tanulnánk Jézus példájából és a Szent Szellem vezetésére bízánk teljesen magunkat?

Hiszem, hogy ha Jézus az elmenetele után a Szent Szellem vezetésére és munkálkodására merte bízni az Ő Egyházát, akkor a Szent Szellem vezetése és kijelentése ma is elég, és semmi többre nincs szükség, főleg olyanra, ami emberi.

28 éven át igyekeztem a Szent Szellem kijelentése és vezetése alapján élni az életemet és végezni a szolgálatomat. Erre tanítottam a körülöttem lévőket és erre szeretnék bátorítani mindenkit ma is. Ez mindenre elegendő! Nem kell ennél több, mert az valójában kevesebb!

Hallottam többször hívőktől, hogy szeretnék mélyebben megismerni Isten igéjét és ezért gondolják úgy, hogy hittudományokat kellene tanulniuk. Találkoztam egy nagyon buzgó fiatal hívővel, aki így gondolta és miután elvégezte a teológiai tanulmányait egy fásult ember lett belőle. A 'teológia tanulmányai' megölték benne a hitet - mondta a tanulmányai végeztével, pedig olyan hittudományi egyetemre járt, ahol a Szent Szellemmel való betöltekezést is hirdetik. Ez alapján semmiképpen sem szeretnék általánosítani, mert nem lenne igazságos, de ez mindenképpen elgondolkoztató.

Személy szerint az újjászületésem után két évig azt sem tudtam mi az, hogy gyülekezet, semmi kapcsolatam sem volt, és nem is láttam ilyen közösséget, csak a Bibliát olvastam folyamatosan. Közben az egész családom - a feleségem, a fiam és a lányom is megtért - pedig csak a mindennapi élet dolgairól beszéltem nekik Isten igéje alapján. Látták a mindennapi életemet és az abban bekövetkezett változást. Ezt követően kerültünk be egy újonnan induló gyülekezetbe, ahol minden ember friss

megtért volt, a világból jöttek, mindenféle felekezeti hagyomány és szokás nélkül. Azt láttuk magunk körül, hogy minden gyülekezetnek van egy pásztor, aki vezeti a gyülekezetet, így elkezdtek mi is tanulmányozni az igét, hogy milyennek kell lennie egy pásztornak, mert azt szerettük volna, hogy valóban jó pásztorunk legyen.

Elég nehezen boldogultunk, mert sehogy sem akartunk találni ide vonatkozó igehelyeket. A végén ledöbbsentünk a meglepetéstől, mert sehol nem találtunk olyat az újszövetségi gyülekezeteknél az igében, hogy egy pásztor vezesse azt, hanem mindenhol több személyről beszél az ige, akiket véneknek, presbitereknek nevez. Ők azok, többen együtt, akik vezetik a gyülekezetet. Felfedeztük másrészt azt is, hogy Jézus több szolgálati ajándékot is adott az egyháznak (apostol, próféta, evangélista, pásztor és tanító), amelyek közül csak egy a pásztor, holott az egyháznak mindre szüksége van, hogy a hívők eljussanak az érett korra és ki tudják formálni a Krisztust. Örvendeztünk a felfedezésünknek, amit sokakkal megosztottunk, még könyvet is írtam erről „Merre tovább gyülekezet” címmel. Nagyon szomorúak voltunk, amikor azt tapasztaltuk, hogy a fizetett, egyszemélyes gyülekezeti pásztorok tanúsították a legnagyobb értetlenséget és ellenállást, akik érthetően anyagilag ellenérdekeltek voltak abban, hogy lemondjanak pozíciójukról, és egy többszemélyes presbitériumnak adják át a helyüket. Senki sem mondta, hogy az ige nem erről beszél, senki sem mondott véleményt, csak egy nagy mély hallgatás volt. Ez a fizetett pásztorok helyzetét ismerve emberileg érthető is, de gondoljunk bele, hogy az egyház teológiai ismeretekkel felvértezve olyan bibliaellenes pozícióba helyezett embereket, ami az igében nincs, és ezzel útját állják az öt szolgálati ajándék kibontakozásának, amikre minden gyülekezetnek szüksége lenne! A felismerésünk után mi a többszemélyes vezetés irányába mozdultunk el és sok személyben lévő ajándék felszínre került. Sokan mondták, hogy a mi gyülekezetünk más, mint a többi, sokkal aktívabb is, mert valódi, szolgáló tanítványokat akartunk képezni és nem padokban ülő hallgatókat. Sokan látták a gyümölcsöket és maguk is szerették volna, de semmit sem tettek ennek érdekében.

Ezekből láthatjuk, hogy sokszor ma is a modern ‘írástudók’ (képzett teológusok) az Isten munkájának legnagyobb akadályai, akik egy személyben ‘ledugózzák’ a gyülekezetet, mint dugó a palackot, így nem csoda, hogy a gyülekezetek vegetálnak, a hívők kiskorúak maradnak és sokan keresik, de nem találják a helyüket. Bizonyosság erre az a sok látogató is, akik éhesek Isten igéjére, és akik személyesen is megkeresnek bennünket a „keskenyút” blog kapcsán.

A sok bonyolult tudomány helyett nagyon egyszerű dolgokra van szükség:

- elhinni, hogy Isten igéje ma és mindörökké igaz,
- félretéve minden elmebeli magaslatot, gyermeki hittel megtenni azt, amit az ige ír,
- hagyni magunkat a Szent Szellem által folyamatosan vezetni,
- rábízva magunkat teljesen Istenre, bízva benne, hogy Ő betölti minden szükségünket.

A Szentírás szerzője a Szent Szellem, Ő az, aki hitelesen el tud vezetni bennünket minden igazságra és kijelenti magát annak, aki engedelmeskedik neki. Az Úr egyháza nem teológiai tudományokon, hanem a Jézusról szóló kijelentés köszikláján épül fel, és ha ez valóban megvalósul, akkor azon az egyházon a pokol kapui sem vesznek diadalmat.

Gondolatok az egyházzól és a házasságról

Szükséges néhány alapvető dolgot hangsúlyozni, hogy az egyházban végzett helyreállító munkánkat ne kizárólag a téves dolgok helyreigazításaként („régi ruha foltozgatásaként”) értelmezzük, hanem egy teljesen „új ruha” készítéseként. Mindenki tudja, hogy az **új bort** (a szellemi megújulást, ébredést) **nem lehet ó tömlőbe tölteni, de a hívők mégis ezt teszik évszázadok óta a gyülekezetekben. Jézus megmondta, hogy az új borhoz új tömlő kell, mert különben a régi tömlő szétszakad és az új bor elfolyik!** A probléma az, hogy sokan nem is tudják mit jelent az új tömlő! A szellemileg érettebb hívők általában eljutnak odáig, hogy hiányolják a Szent Szellem jelenlétét (az új bort), rájönnek néhány bibliai igazságra, ami ma nem működik az egyházban. Felismernek néhány torzulást, tévtanítást, **de továbbra is a régi tömlőben gondolkoznak, és azt próbálják foltozgatni** (kijavítani a hibákat és helyreigazítani a tévtanításokat); mondhatnánk úgy is, hogy „megreformálni” az egyházat, azaz egyes elemeit megújítani, de változatlanul hagyva régi elemeket is. Ez **nem egy új tömlő**, hanem a régi foltozgatása! Az új azt jelenti, hogy **teljes egészében új!** Jézus óvá tette a régit, azaz a régi ószövetségi **rendszer** helyett Pünkösdkor egy **teljesen új rendszert** teremtett, ami mind elemeiben, mind felépítésében teljesen más, mint a régi. Semmi nincs benne a régiből! Ez ma is így van, ennek ellenére még az evangéliumi gyülekezetek is alapvetően az ószövetségi **rendszer** (templom, léviták, tized, anyagi ígéretek) szintjén működnek. A „keskeny út” blogra feltett tanításokkal igyekszem teljesen lebontani a régi, ószövetségi rendszert és módszeresen „építkezve”, minden elemében és rendszerében is egy teljesen újat felépíteni. A blogon lévő tanítások nem rendezetlen tanítások halmaza, hanem egy újszövetségi minta (tömlő) alapján egy **új rendszerré** állnak össze - legalábbis ez a célom és a reménységem.

Fontos észrevenni a következőket:

- a gyülekezet **nem intézmény**, hanem **család**,
- a gyülekezetvezetők (egy vagy több) nem vezetők (nem fejek, főleg nem olyanok, akik feltétlen engedelmességet várhatnak a hívőktől), ugyanis a Szent Szellem a **vezető** és **Krisztus a fej** a gyülekezetben és **nem különböző felekezeti központok**,
- nem látogatókról és regisztrált tagokról kell beszélni a gyülekezetekben, hanem bibliai értelemben vett **tanítványokról**,
- nem „befogadó imát” elmondott „megtért” emberek alkotják a gyülekezetet, hanem **újjászületett** és Szent Szellemmel betöltekezett **élő kövek**,
- a szolgálók nem fizetett „béresek”, mint valamiféle felszentelt „lévita papok”, mert minden hívőnek papi szolgálata van (szent nemzet, királyi papság),
- a gyülekezet (templom) nem egy épület, hanem Krisztus Teste, ami **élő** kövekből épül fel, ami egy mobil **templom**, egy hegyen épített város, az igazság oszlopa, világosság a sötét világban,
- kiemelt szerepe van az Egyház és Krisztus kapcsolatát hitelesen kiformáló szent házasságoknak, ill. az ilyen szülők által engedelmességben nevelt gyermekekből álló családnak, ami önmagában is egy „kis” gyülekezet,

- csak az egész életében egy házasságban élő, tapasztalt, feddhetetlen férfi lehet felvigyázó a „nagyobb” (helyi) gyülekezetben, aki a „kis” gyülekezetében (a családjában) mindezeket hűségesen gyakorolta és jó példa lehet a „nagy” gyülekezet számára is,
- nem „megagyülekezetről” van szó, hanem több, esetenként csak néhány családról egy településen, akik valóban a keskeny úton járva - minden igazságot betöltve - élik a hívő életüket.

Minden azzal kezdődik, hogy a személyes hívő életünk szent és feddhetetlen (példaértékű) legyen, mintaszerű legyen a házasságunk és a családi életünk is. Az ige látásmódja szerint egy szellemi törvény a következő sorrend: erős személyes szellemi élet, erős házasság, erős család és ezekből áll elő az erős gyülekezet (alulról felfelé építkezve - a kicsitől a nagy felé). Egy ilyen, akár csak 20-25 főből álló „kis” gyülekezet is sokkal erősebb lesz, mint egy rendezetlen életű hívőkből álló „megagyülekezet”, mert az Úr velük van.

Sokszor felmerül, hogy mi a helyzet a hitetlen korban kötött házassággal, valamint a válással és az újravezetéssel.

Isten a tízparancsolatot **törvény alatt álló, megtéretlen embereknek adta** (mint a mai megtéretlen, világi emberek), hogy **nyilvánvaló legyen a bűn**. 50 évvel ezelőtt még nem kellett gyülekezetbe járó hívőnek lenni ahhoz, hogy mindenki tudja, a **paráznaság és a házasságtörés bűn** („ne paráználkodj!” és „ne kívánd a más feleségét!”). Az emberek ismerték a tízparancsolatot. Akkor is így volt ez, ha nem voltak azok a mai értelemben vett hívő, vagy vallásos emberek és ez visszatartotta a bűn mértéktelen terjedését, amit ma látunk az egész világon, beleértve sokszor a hívőket is.

A **megromlott házasságok helyreállítása** a feladatunk és nem az „újravezetés” elfogadása és támogatása egy rosszul értelmezett irgalom vagy kegyelem jegyében, mert az ige szerint az **házasságtörés**. Lehet elválni és úgy maradni, vagy helyreállítani a házasságot. Az együtt maradás és a helyreállítás az, ami megdicsőíti Istent és nem az un. „újravezetések”, ami a világban szokás. Emberileg sajnálatra méltó a sok elrontott élet és házasság, de Isten ígéjével **nem lehet megalkudni ezen a téren sem. A biblikus gyülekezetek és példaképek szempontjából ez rendkívül fontos!** Egy példa: Ha valaki részegen öngyilkos akart lenni és levágta a lábát a vonat, akkor jobb, ha fél lábbal megy a mennybe, mint két lábbal a pokolba. Szellemi törvény, hogy mindenki azt aratja, amit vetett. A korábbi rossz vetésnek is van „gyümölcse”, ami rossz gyümölcs. Lehet megbánni és abbahagyni dolgokat, de vannak helyzetek, ahol teljesen már nem állítható helyre a korábbi állapot. Nem könnyű helyreállítani egy teljesen elromlott házasságot, de Istennel minden lehetséges! Egy asszonyka írta, hogy az Úr - miután helyreállította az egyéni hívő életét - utána helyreállította a házasságát is - 15 év után! Egy másik feleség írta, hogy elváltak és külön éltek, de az Úr segítségével 6 év után ismét összeházasodtak a korábbi férjével. Ezek dicsőítik meg Istent! Nagyon fontosak a példaértékű házasságok és a megromlott házasságok helyreállítása, de ez nem lehetséges a házaspár hívő életének előzetes helyreállítása nélkül. A házasságban az embernek meg kell halni!

A házasságnak az ad különösen nagy hangsúlyt, hogy az ige szerint a házasság az Krisztus (a Vőlegény) és a Gyülekezet (a Menyasszony) kapcsolatának kiábrázolása, ami egy szent és megbonthatatlan egység.

Ha hívőként gyülekezetet keresünk, akkor ne „foltozott” gyülekezetet keressünk, hanem olyan megalkuvásmentes gyülekezetet, ami valóban új tömlő.

Mi Jézus építőmunkásai vagyunk, ezért egy teljesen új építése a feladatunk, mert Jézus egy teljesen újat teremtett. Ehhez azonban a hívőknek meg kell ismerni Jézus tökéletes tervét az új tömlővel, a gyülekezettel kapcsolatban! Dicsőség Istennek! Ámen!

Férfi és női szolgálatok az egyházban

A környezet hatása

A világban lévő társadalmakat évezredekken keresztül a férfi dominancia jellemezte. Évezredekken keresztül a nők nem lehettek vezetők és nem szólhattak bele a világ folyásába, még olyan módon sem, hogy szavazzanak. Az utóbbi évszázadban a nyugati világ női egyenjogúsági, feminista mozgalmainak hatására mára általánossá vált a nők szavazati joga, az utóbbi évtizedekben pedig már annak lehetünk tanúi, hogy sok vezetői pozíciót nők töltenek be: köztársasági elnökök, miniszterelnökök, miniszterek, vállalatvezetők stb. Ez a világi gyakorlat hatott az egyházra is: megjelentek a női pásztorok, női püspökök, női presbiterek és női diakónusok az egyházban is. A női egyenjogúsági közdelemnek vannak pozitív hatásai, mert felszabadítja a nőket a sok esetben alárendelt, 'rabszolga' pozíciójukból, de felmerül ugyanakkor az a kérdés is, hogy hol a határa ennek? A világ nyilvánvalóan halad a maga útján a romlás felé, de Isten népe, az egyház kellene, hogy magára nézve tartsa magát az Isten által a Bibliában meghatározott normákhoz. Ezt tapasztaljuk ma az egyházban, vagy mi a helyzet valójában?

A gyülekezetünk a '90-es évek elején - minden felekezeti háttér nélkül - világból megtért emberekből jött létre. Tekintettel azonban arra, hogy sok bibliaismeretünk kezdetben nem volt, és a hívők is alapvetően éretlenek voltak, így a férfi és női szerepeket illetően a gyülekezet képe is inkább a világra hasonlított, ahonnan az emberek jöttek. Az első alkalmakon előfordult, hogy a nőtestvérek az egész 'gyülekezet feje fölött,' időnként hangoskodva vitatták meg a felmerült kérdéseket. Mi jelenlévő férfiak egy ideig néztük, és vártunk, hátha elhallgatnak, de miután ennek semmi jele nem látszott, akkor legidősebb férfiként - kihasználva egy levegővételnyi szünetet - megkérdeztem: Elnézést hölgyeim! Megengedik, hogy esetleg mi férfiak is szólhassunk valamit? Ez talán viccesnek tűnik, de igaz, és jól jellemzi a kialakult helyzetet.

Ezt a kis történetet csak érzékeltetésként írtam le, hogy ma egy ilyen világban élünk, az emberek ilyen világból térnek meg, és jönnek a gyülekezetbe. Kérdés azonban, hogy milyen valóságos a megtérésük, és a hívő életük során milyen mértékű érettségre jutnak el, hogy megvalósul-e az az igei minta, amiről a Biblia beszél?

A Biblia teljessége és az abban lefektetett szellemi alapelvek

Eléggé elterjedt az a gyakorlat ma az egyházban, hogy *egyetlen igét kiragadnak* a szöveggörnyezetéből és a teljes Szentírásból, azt általános érvényűnek tekintik minden egyéb - annak ellentmondó - ige figyelembevétel nélkül. Ez a módszer sok tévtanításhoz vezetett az egyházban, amelyek egyre csak szaporodnak. **Az egyediből való általánosítás gyakorlata** - szigorúan véve - még **a világban sem elfogadott, és veszélyes gyakorlatot eredményez**. A világi joggyakorlatban ezt jelenti a *precedens* teremtés,

ami a korábbi joggyakorlatban nem volt szokás, a későbbiekben viszont - hasonló esetekben - már hivatkozási alapként szerepelhet. Az igében semmi nyomát nem látjuk a *precedens* teremtésnek, sem az arra való hivatkozásnak, jóllehet sok egyházi vezető él ma ezzel a világban is megkérdőjelezhető, de elfogadott gyakorlattal. (Ha egyszer tévesen ítélnék meg valamit és azt elfogadják igaznak, akkor az a téves ítéletek sokaságát vonja maga után a későbbiekben!) A Bibliában általános érvényű szellemi alapelvek vannak, amik a teljes Szentírás együttes értelmezéséből vezethetők le.

Pál a következőt mondja Timótheusnak:

„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.” (2 Timótheus 3:16)

Ez azt jelenti, hogy a Szentírást mindig a maga **teljességében** kell figyelembe venni bármilyen kérdés megvizsgálásakor, mert „az írás fel nem bontható” (János 10:35). Tehát nem ragadhatók ki abból egyes részek a többi figyelembevétel nélkül. Ezért mondja Jézus a Sátánnak, „viszont meg van írva” **az is** (Máté 4:7). A Sátán itt Jézust egy kiragadott igével támadja. Ez egyben azt is jelenti, hogy ha valaki kiragad egy igét és abból általánosít, az a Sátán módszerét követi és ezzel a Sátán munkatársának szegődik.

Férfi szerepek és szolgálatok, ‘férfi-főség’ elve

Nézzük most meg a Biblia teljességét figyelembe véve, mint mond a teljes Szentírás a férfi szerepekről és szolgálatokról.

A világmindenség teremtetésekor az Atya, a Fiú és a Szent Szellem együtt munkálkodtak.

- az Atya: a nemét tekintve a biblikus házasság és család értelmezése szerint *férfi*,
- a Fiú a nemi identitását tekintve szintén *férfi*,
- a Szent Szellem egy személy, akiről úgy beszél az ige, aki egy személy tulajdonságaival rendelkezik: elvezet az igazságra, pártfogol, vigasztal stb. Látjuk másrészt, hogy az ige beszél arról is, hogy a Szent Szellem volt az, aki „beárnyékozta Máriát,” és ennek eredményeként méhében megfogant, és fiú született: Mária megszülte Jézust, a Fiút. Az örök érvényű biológiai törvények szerint egy nőnek csak férfitől lehet gyereke, tehát mondhatjuk azt, hogy a Szent Szellem *‘férfi természetű.’*

Az első emberpár megteremtése:

Isten *elsőként* egy *férfit* teremtett, akit Ádámnak hívtak, és csak *azt követően* teremtette az asszonyt, Évát, *segítő társnak*. (1 Timótheus 2:12-14)

Isten az embert a saját képére teremtette férfivá és nővé, hogy szaporodjanak, és *uralkodjanak* az Isten által teremtett világ felett. (1 Mózes 1:28). Ádám és Éva az első *házaspár* a földön, minden későbbi házaspár mintája.

A férfit és a nőt a házasságban Isten egybeszerkeszti (Máté 19:6). Ebben az egységben a férj képviseli a 'fej', a fő szerepét és a feleség az, aki mint *segítőtárs* engedelmességgel tartozik neki, ahogy Ádám és Éva esetében. (Efézus 5:22-23)

Az ószövetségi időkben Isten Izrael népét választotta ki a népek közül magának, hogy rajtuk keresztül mutassa meg tervét a világ számára.

Izrael népe megtéretlen emberekből állt, mert még nem volt kitöltve a Szent Szellem 'minden testre', de Isten így is gondoskodott róla, hogy Isten szerinti vezetés valósuljon meg Izrael népe között. Isten elhívott egy *férfit*, Mózeset, Izrael vezetőjének, hogy szabadítsa ki a népét az egyiptomi fogságból és vigye be őket Kánaán földjére. Mózes vezetői munkáját Józsué (*férfi*) fejezte be, aki bevitte Izrael népét Kánaán földjére és vezetésével megtörtént a honfoglalás.

Vének és királyok, mint Izrael vezetői

Isten akarata szerint Izrael vezetői a vének (*férfiak*) voltak, akiknek a munkáját Isten szelleme által felkent próféták segítették. Amikor azonban Sámuel próféta fiai alkalmatlanná váltak prófétai szolgálatuk betöltésére, Izrael vénei királyt kértek, hogy *uralkodjon* felettük, mint ahogyan az minden más népnél szokás. (1 Sámuel 8:1-7)

Ha végigtekintünk az egész ószövetségi időszakon, akkor azt látjuk, hogy továbbra is ott voltak Izrael vénei, akik felett kivétel nélkül *férfi* királyok uralkodtak és vezették Izrael népét. Így volt ez Izrael kettészakadását követően is, amikor mind az északi (Izrael), mind a déli királyság (Júdea) felett királyok uralkodtak egészen az asszíriai ill. babiloni fogságra vitelükig. Jézust is királyként várta vissza az Izraelbe visszatért maradék, de Ő nem dicsőséges pompával jött, ahogy az egy királyhoz illik, ezért nem is ismerték fel a Messiást, Izrael szabadítóját, aki a bűntől akarta megszabadítani Izraelt.

Debóra prófétanő esete

A királyok korát megelőző bírák sorában volt egy *prófétanő* Izraelben, akit Debórának hívtak. Sokan az ő szolgálatát tekintik ma a női vezetés példájának, kiterjesztve ezt az egész Újszövetség időszakára. Olvassuk el figyelmesen a következő igeszakaszt, hogy miről is van szó valójában:

„Ebben az időben Debóra, a prófétanő, a Lappidoth felesége volt bíró Izraelben. És ő a Debóra-pálmája alatt lakott Ráma és Béthel között, az Efraim hegyén, és ide jöttek fel hozzá az Izrael fiai törvényre. És elküldött és hívatta Bárákot, ... és monda néki: Avagy nem parancsolta-e meg az Úr, Izraelnek Istene: Menj és vonulj fel a Thábor hegyére, és végy magadhoz tízezer embert a Nafthali és a Zebulon fiai közül? És te ellened kihozom a Kison patakjához Siserát, Jábin hadvezérét, az ő szekereit és

seregét, és kezébe adom őt. És monda néki Bárák: Ha velem jössz, elmegyek; de ha nem jössz el velem, én sem megyek. ... és felkelt Debora, és elment Bárákkal Kedes felé. Összegyűjtött annakokáért Bárák Zebulont és Nafthalit Kedesbe, és elvitt magával tízezer embert, és elment vele Debóra is.” (Bírák 4:4-10)

Mit tudunk ebből a történetből egyértelműen megállapítani? A következőket:

- Az Úr **Báráknak parancsolta meg**, hogy vonuljon hadba Sisera serege ellen. **Isten egy férfit, Bárákot hívott el**, és nem Debórát arra, hogy **vezesse** Izrael seregét.
- Bárák bátortalan volt, és nem akart egyedül hadba vonulni. Ezért **arra kérte Debórát, hogy ő is menjen vele, és Debóra vele ment.**

Lássuk meg a lényegét: **nem Debórát hívta el az Úr és nem is ő vezette a harcot, ő csak elment Bárákkal együtt** a harcba. A **vezér** mindvégig **Bárák volt**, Debóra egy pillanatra sem vette azt át tőle. Debórára hivatkozni, mint női vezetőre még az Ószövetség időszakában sem állja meg a helyét, és teljesen igeellenes!

Vezetés az Újszövetség, a gyülekezet korának időszakában

Az első apostolok

Jézus a szolgálatba állása után elhívja az első 12 apostolt, akik mind *férfiak* voltak (Máté 10:2-4). Jézus, kora szokását is megszegve beszélgetett parázna asszonyokkal is, de apostoloknak *kizárólag férfiakat hívott el*. Derek Prince az Isten gyülekezetének újrafelfedezése című könyvében az igéből levezetve az első 12 apostolon kívül még további 14 apostolt azonosít be név szerint, akik *mind férfiak* voltak. Látszik tehát, hogy ez nem véletlen, ennek komoly oka van, amire még visszatérünk.

Mikor az első 12 apostol a jeruzsálemi gyülekezet életében - a kezdeti időszakban - a vének vezetői feladatát látta el, és nagyon megszorodott a munkájuk, akkor 7 embert választott a gyülekezet az „asztal körüli szolgálatok” felügyeletére. A 7 ember is *mind férfi* volt:

*„Válasszatok azért, atyámfiak, ti közületek **hét férfiút**, kiknek jó bizonyosságuk van, akik Szent Szellemmel és bölcsességgel teljeseek, akiket **erre a foglalatosságra beállítsunk**.” (Ap.csel. 6:3)*

Vének beállítása, a helyi gyülekezet vezetősége

Az Újszövetség idején Isten választott népe a gyülekezet, ahol az első apostolok az ószövetségi gyakorlatot folytatva Isten akaratából szintén véneket (*férfiakat*) állítottak be vezetőkné minden gyülekezetben.

Ahogy Isten akaratára Izrael vénei is királyt kértek maguk fölé, a legtöbb gyülekezet - ha vannak is vének (presbíterek) a gyülekezetben - ma is igénylik, hogy

legyen egy egyszemélyi vezető felettük, akit most nem királynak, hanem pásztornak hívnak, aki 'uralkodik felettük, és vezeti a harcaikat.' Egyetlen újszövetségi ígehely sincs, ami ezt az általánosan elterjedt bibliaellenes gyülekezetvezetési módot alátámasztaná!

Nézzük most meg, hogy miről beszél nagyon következetesen az íge, amikor egy helyi gyülekezetbe véneket (presbitereket) állítottak be vezetőknek:

*„Miután pedig választottak nekik **gyülekezetenként véneket**, imádkozván böjtölésekkel egybe, ajánlották őket az Úrnak, kiben hittek.”* (Ap.csel. 14:23)

*„Avégett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj **városonként presbitereket**, amiképpen én néked meghagytam.”* (Titus 1:5)

*„Milétusból küldvén **Efézusba**, magához hívatta a **gyülekezet véneit**”.* (Ap.csel. 20:17)

Ezekből az igékből teljesen egyértelmű következtetéseket vonhatunk le:

- **minden városban egy gyülekezete** volt Istennek,
- **minden helyi** (városi) **gyülekezetnek egy többszemélyes vezetősége volt:** vének (presbiterek)

Nézzük meg itt is, hogy ezek a vének (presbiterek) kik lehettek?

*„Szükséges, hogy a presbiter feddhetetlen legyen, egyfeleségű **férfiú**.”* (1 Tim. 3:2)

Itt Pál apostol egyértelműen leírja, hogy a véneknek (presbitereknek, máshol püspököknek nevezi) „**egyfeleségű férfiakkal**” kellett lenni. Ez eléggé egyértelmű. Ezeknek a férfiakkal egész életükben egy feleségük lehetett) és minden más - ebben az igeszakaszban leírt - követelménynek is meg kellett felelniük.

A diakónusokra ugyanez vonatkozik, mint ahogyan azt láttuk az első 7 diakónus esetében:

*„A diakónusok egyfeleségű **férfiak** legyenek.”* (1 Timótheus 3:12)

A gyülekezeti véneknek különböző - egymást kiegészítő - szolgálati ajándékaik vannak, amik a hívők és az egyház építését szolgálják. Erről szól a következő íge:

*„Ő adott némelyeket **apostolokul**, némelyeket **prófétákul**, némelyeket **evangélistákul**, némelyeket pedig **pásztorokul** és **tanítókul**.”* (Efézus 4:11.12)

Ezek a szolgálati ajándékok a gyülekezeti vének szolgálatában jelennek meg. Ha ilyen ajándékkal rendelkező embereket a gyülekezetben véneknek állítanak be, akkor azok csak férfiak lehetnek, mert a vének kizárólag férfiak lehetnek.

Az apostol jelentése küldött, akit egy helyi gyülekezet presbiterei (*férfiak*) küldenek ki maguk közül egy külső szolgálatra, új gyülekezetek plántálása céljából. Tehát az *apostolok minden esetben férfiak*.

„Valának pedig **Antióchiában** az ott levő **gyülekezetben** némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, kit Nigernek hívtak, és a Cirénei Lucius és Manaen, ki Heródes-sel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett, és Saulus. Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és böjtöltek, monda a Szent Szellem: Válasszátok el nékem **Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam**. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, **elbocsátották őket**.” (Ap.csel. 13:1-3)

Itt az antiókhiai gyülekezet véneit látjuk, akik imaközösségben voltak és maguk közül kiküldtek kettőt: Pált és Barnabást apostoli munkára. Pál és Barnabás *férfiak* voltak.

Az *evangélista* szolgálata alapvetően egy ‘gyülekezeten kívüli’ szolgálat: a világi emberek felé szolgál, onnan hozza be az új megtérteket a gyülekezetbe. Ha az evangélista ajándékkal rendelkező személy nincs beállítva vén, vagy diakónus szolgálatba a gyülekezetben, akkor ‘úgy tűnik’, hogy az evangélista nő is lehet. Viszont az igéből azt látjuk, hogy az első 7 férfi diakónus közül a későbbiekben kettő evangélistaként szolgál: István és később Filep, akik *diakónusok és evangélisták*, tehát *férfiak* voltak.

A *prófétai* szolgáló lehet nő is, ha nem vén, vagy diakónus a gyülekezetben. Ilyenek voltak Filep evangélista lányai is:

„Másnap pedig elment Pál és mi, akik vele voltunk, megérkeztünk Cezáreába; és bementünk a **Filep evangélista** házába, aki **ama hét közül való volt**, nála maradtunk. Ennek pedig volt **négy szűz leánya, akik prófétáltak**.” (Ap.csel. 21:8-9)

Az ige szerint „mindenki prófétálhat,” de ez még nem jelenti azt, hogy valakinek prófétai szolgálata van!

A *tanító* szolgálat lehet egyrészt helyi, amikor egy presbiter tanít a gyülekezetben, akinek erre ajándéka van, de lehet gyülekezetek között mozgó tanítói szolgáló is:

„A jól forgolódó **presbiterek** kettős tisztességre méltattassanak, főképpen, **akik a beszédben és tanításban fáradoznak**.” (1 Timótheus 5:17)

Mozgó tanító szolgálóra Apollós a jó példa az igében. A mozgó tanítók szolgálata elsősorban a teljes Szentírás alapján történő tanok (doktrínák) megtanítására irányul. Ez a szolgálat mély és átfogó igeismereteket igényel. Ők az ige emberei, az egész életük erről szól. A presbiterek tanításai elsősorban a hívő élet megélésére vonatkoznak.

A *pásztori* szolgálati ajándék az öt közül az egyedüli, ami kimondottan gyülekezethez kötött (nem mozgó) szolgálat, amit több vén lát el egy gyülekezetben.

A fentiek alapján összefoglalhatjuk, hogy a teljes Szentírás figyelembevételével az Atya, a Fiú, a Szent Szellem, (az Ószövetség idején) a vének és a királyok (**az**

Újszövetség idején pedig) a gyülekezetek vezetői (apostolok, vének) és diakónusok kizárólag *férfiak* voltak, ill. lehetnek ma is - a 'férfi-főség' - elve alapján. Ennek az elvnek a férj, mint *férfi*, aki a feleség „feje,” az alapja, ami végigvonul a teljes Szentíráson.

A felsorolt, kizáróan férfi szolgálatokon kívül a férfiak sok más szolgálatot is betölthetnek az ajándékaiknak megfelelően. A férfiaknak is meg kell azonban felelni minden feltételnek, amit a szolgálat ellátásához az ige meghatároz.

A férjek szolgálata a családban

A férj a feleség „feje” (Efézus 5:23). A férj feladata a családban a háza és a családja dolgainak igazgatása, a felettük való őrködés, gondoskodás róluk, a család védelme, gyermekeik nevelésének teljes felelőssége, és a tipikus férfimunkák elvégzése. **Minden férfi elsődleges és legfontosabb szolgálata a férj és a családfő biblikus szerepének betöltése!!!** (1 Timótheus 3:1-10). **Csak akkor léphet ki egy férj gyülekezeti területre szolgálni, vagy presbiter szolgálatot akkor tölthet be, ha férji és családfői kötelezettségeit maradéktalanul, példamutató módon teljesítette, ami példaértékű lehet mások számára is.** (1 Péter 5:3)

Súlyos figyelmeztetés mind a férfiak, mind az asszonyok felé a következő:

„Ha pedig valaki az övéiről és főképpen a saját háza népéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél.” (1 Timótheus 5:8)

Az asszonyok szolgálata az egyházban

Hasonlóan a férfiakhoz, az asszonyok **elsődleges és legfontosabb szolgálata is** a háztartás és a család területén adódó, feleségre háruló biblikus feladatok betöltése:

- a férje *segítőtársa* (1 Mózes 2:20-25),
- *gyermekszülés, a gyermekek mindennapi szükségeiről való gondoskodás,*
- a háztartás vitele (mosás, főzés, takarítás, bevásárlás), amibe besegíthet a férj is, főleg, ha a szükségek betöltése miatt a feleség is dolgozik,
- *vendéglátás szolgálata* - főként, ha a férje presbiter, vagy diakónus (1 Timótheus 3:2; 8).

„Akarom tehát, hogy a fiatalabbak férjhez menjenek, gyermekeket szüljenek, háztartást vigyenek, és semminemű alkalmat se adjanak az ellenségnek a szidalmazásra.” (1 Timótheus 5:14)

Az otthonon kívüli gyülekezeti szolgálatban is tág tere van az asszonyok szolgálatának:

- **prófétálhatnak,**
- **szólhatnak nyelveken,**
- nyelveken szólást **magyarázhatnak,**
- **énekelhetnek** zsoltárokat (dicsőítő énekeket, imádó dalokat).

Erről beszél az alábbi ige:

*„Mikor egybegyűltök, **mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek.**” (1 Korinthus 14:26)*

Az asszonyok saját gyermekeiken túlmenően **taníthatnak másokat is:**

- **az idősebb asszonyok taníthatnak fiatalabb asszonyokat:** személyesen vagy csoportosan,
„A vén asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek, jóra oktatók, hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék.” (Titus 2:3-4)
- **taníthatnak személyesen férfit is,** de csak a **férjük jelenlétében.** Erre látunk jó példát, amikor Priscilla, a férje, Akvila jelenlétében Apollóست (a későbbi nagy tanítót) tanítja az Úr útjára (Ap.csel. 18:24-26).

Az asszonyok tanítói szolgálatának egyetlen korlátja van: az asszonyok **nem taníthatnak, amikor férfiak is jelen vannak (az egész gyülekezet férfiakkal és elöljárókkal együtt egybegyülekezik), mert az sérti a korábbiakban részletezett ‘férfi-főség’ elvét, amit az alábbi ige is indokol.**

*„A tanítást pedig **nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben. Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett**” (1Timótheus 2:12-14)*

Az uralkodás itt nem zsarnokoskodást jelent, hanem azt, hogy az asszony nem kerülhet a „fő” pozíciójában lévő férfiak **főlé** a tanítói pozíciót elfoglalva. A tanítás egy ‘mester-tanítvány’ viszony!! A mester a tanító és a tanítvány a tanuló, ahol a mester a nagyobb, aki valami többletet ad át a nála kisebbnek.

Az **asszony** a férje *társa* és egyek (egyenlők) **a Krisztusban**, ami azt jelenti, hogy mindketten közvetlenül (közbenjáró nélkül) járulhatnak Isten elé:

*„Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; **nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.**” (Gal. 3:28)*

A *társ* azt jelenti, hogy egyenlők, azaz a feleség nem alárendeltje a férjének és a férj nem lehet diktátor, zsarnok a felesége felett. Ez az ige azonban nem szünteti meg azt a tényt, hogy Isten férfit és asszonyt teremtett, ahol a házasságban a feleség ‘feje’ a férje. A férfi főisége úgy jut kifejezésre, hogy egymást társként elismerve, szeretetben élnek, de az asszony az, aki engedelmességgel tartozik a férjének és nem fordítva. (1 Péter 3:1)

Az asszonyok szolgálhatnak még a következő módon:

- **bizonyságtétellel,**
- közbenjáró **imádkozással,**
- **adakozással,**
- **bátorítással, vigasztalással,**
- a **betegek, az árvák és a foglyok meglátogatásával,** (háznál, kórházban, gyermekotthonban, szociális otthonban, börtönben)
- **segítő, gyámolító szolgálóként** szolgálhatnak a gyülekezetben a hívők mindennapos dolgaiban jócselekedetekkel, ahogyan Fébé és Dorkás is tette (Róma 16:1; Ap.csel. 9:36-39) Ebben a szolgálatban nemcsak a gyülekezet tagjai, hanem mások felé is szolgálhatnak, pl. idősöknek bevásárlás, háztartási, kerti munkák végzése, hivatalos ügyek intézésében segítségnyújtás, stb.

Sokan diakónusoknak ('diakonisszáknak') tartják Fébét és Dorkást, de ezt kizárják a diakónusokra vonatkozó igék, mert diakónusok csak férfiak lehetnek. A **diakónus** a gyülekezetben **egy választott tisztség,** ami felhatalmazással jár, de amit Fébé és Dorkás is tett, azt bármelyik asszony megteheti ma is a gyülekezetben mindenféle külön felhatalmazás nélkül, és mindenki nagyon fog örülni neki.

Igei alapelvek érvényesülése a gyülekezetben

A 'férfi-főség' elvének megvalósulásával szemben ma sok gyülekezet liberális módon sok engedményt tesz a férfiak szolgálati alkalmasságának megítélésében. Így sok olyan férfiszolgáló van az egyházban, akik az alapvető feltételeknek sem felelnek meg, amit az ige egy presbiterrel, vagy diakónussal szemben támaszt: az életük nem feddhetetlen, nincs rendben a házasságuk, elváltak és mással élnek együtt, rendezetlen a családi életük, a gyermekeik nem követik az Úr útját és nem engedelmeskednek nekik. Ez nem követendő példa mások számára. Emellett asszonyok is beállításra kerülnek presbiteri, vagy diakónusi szolgálatokba, ami egyértelműen ellentmond a 'férfi-főség' elvének. Tovább ront a helyzeten, hogy a szolgálókat manapság az ajándékaik alapján ítélik meg, amiről ők semmit sem tehetnek, mert az az Isten **ajándéka.** Amiről tehetnének, az az **életmódjuk,** azt viszont teljesen figyelmen kívül hagyja mindenki, mert - igeellenes módon - a megítélésüket is megtiltják: ők 'Isten felkentjei' és 'ne ítélj, hogy ne ítéltess.' Arról azonban nem beszélnek, amit az 1 János 4.1 mond, hogy „szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem vizsgáljátok meg őket, hogy Istentől vannak-e?”

A kép tehát elég siralmas!

Ahhoz, hogy a 'férfi-főség' elve Isten szerint való módon működni tudjon, és Isten terve megvalósulhasson a földön **a férfiaknak minden területen** - a házasság, a család és a gyülekezet - **kiemelt jelentőségük van.** A hívő házasságok, a családok és a gyülekezet életében azonban csak akkor várhatjuk, hogy megvalósuljanak az igei alapelvek, **ha olyan férfiak válnak előjárókká a gyülekezetekben, akiknek példaértékű**

- a **magánéletük,**
- a **házasságuk** (a férj feje valóban Krisztus, a feleség feje a férj és méltó segítő társa a felesége)
- **képesek Isten útjaira megtanítani a gyermekeiket és engedelmisségben nevelni őket,**
- nem szorúlnak arra, hogy a gyülekezet tartsa el őket: **anyagilag nem függenek a gyülekezettől,**
- éppen ezért **képesek a világtól való teljes elválasztottságban, megalkuvás nélkül szolgálni az Urat** és vezetni a gyülekezetet tekintet nélkül arra, hogy nő vagy csökken a gyülekezet létszáma: a szentség a lényeg és nem a világ beengedése a gyülekezetbe.

A férfiaknak ehhez valóban **férfiaknak kell lenni,** ahogy a fejhez illik, **felvállalva** a fősséggel együtt járó **terheket, felelősséget és konfrontációt,** elsőként a házasságban és nem engedni, hogy a feleség - Éva cselekedetét követve - kilépjen a szerepéből és a helyébe lépjen. A feleségeknek pedig meg kell tanulni a férjüknek való engedelmes-séget mindenben, ahogy azt Sárától - a feleségek példaképétől - látjuk. **Különösen fontos, mert ez egy nagyon érzékeny terület, hogy a presbiterek és diakónusok feleségei biblikus módon a helyükön legyenek és ne akarják befolyásolni férjüket a gyülekezetet érintő döntéseikben. Egy presbiter felesége nem segítőtársa a férjének, mint presbiternek, hanem segítőtársa a férjének, mint családfőnek otthon a családban. A presbiterek „segítő-társai” a gyülekezetben a diakónusok!!**

Ha a hívő férfiak és feleségek is helyükre kerülnek, és képesek jó példát mutatni a gyermekeik felé és engedelmisségben az Úr útjára megtanítani őket, akkor elmond-hatjuk, hogy „erős férfiak, erős házasságok, erős családok és erős gyülekezetek” lesznek - így ebben a sorrendben, mert Istennek erre van szüksége! Ehhez szükség van a feleségek türelmére, bátorítására, mert egy korábban háttérbe szorított, esetleg leuralt, bátorítatlan, elkényelmesedett férjből nem lesz egyik pillanatról a másikra ‘igazi fej’ a családban. **A férfiak fejjé válásában nagy szerepe van a presbitereknek is, hogy „megkerülve a férjüket” ne „verjenek éket” a házaspárok közé megbontva ezzel a férj és feleség egységét, hanem támogassák őket, hogy a férfiak valóban a család fejei legyenek és a házasságok pedig jó egységben működni tudjanak.**

Ez az írás az újszövetségi alapelvek szerint működő gyülekezetre és családi életre vonatkozik, amiből látszik, hogy tág tere van mind a férfiak, mind az asszonyok szolgálatának. Ezt tapasztalatból is mondhatom, mert éveken keresztül többszemélyes presbiteri vezetéssel éltük meg a gyülekezeti életünket. Igyekeztünk mindenkit tanít-vánnyá tenni, és folyamatosan felhívni mindenki figyelmét a szolgálatok tág lehető-ségére. Bátorítottuk a tagokat és igyekeztünk teret is adni a szolgálatok gyakorlására. Sosem panaszkodtak sem a férfiak, sem az asszonyok, hogy nincs szolgálatuk és nem szolgálhatnak, inkább az történt meg, hogy időnként már túl sok szolgálatot vállaltak. Tapasztalatból tudom mondani, hogy mindazok az igei alapelvek, amelyek itt le vannak írva, az ma is működik. Évekig presbiterként szolgáltam és a feleségem, mint

segítő-társam bőven gyakorolhatta a vendéglátás szolgálatát, amikor vendégszolgálók jöttek hozzánk, és más szolgálatra is volt lehetősége, más asszonyokhoz hasonlóan.

Ma sok gyülekezet pásztori vezetés mellett éli meg a gyülekezeti életét, amikor még házaknál sem gyűlnek össze, hanem csak vasárnap 2-3 órára, és a „gyülekezeti szolgálatot” erre az időre és néhány lehetőségre korlátozzák: igei szolgálat, dicsőítés, gyerekszolgálat, imaszolgálat, adakozás és ezzel szinte ki is merült a lehetőség. Ez inkább az ószövetségi mintának felel meg, ami erősen bekorlátozza a hívők szolgálatának lehetőségét, főleg az asszonyokat és „passzív hallgatáshoz” szoktatja a hívőket. Ilyen keretek között nem adódik elég lehetőség a hívőkben lévő sokféle szellemi ajándék kibontakoztatására.

Nyilvánvalóan lesznek, akik vitatkozni fognak az itt leírtakkal, de ha a gyülekezetek elkezdik újszövetségi módon, az igének engedelmeskedve megélni a hívő életüket, akkor senki sem fogja magát feleslegesnek érezni, hogy nincs szolgálata, és nem tud kiteljesedni a hívő élete. Minden gyülekezetben a vezetőség (presbitérium) felelőssége (ők számolnak el vele Isten felé), hogy a Bibliában fellelhető sokféle szolgálat ‘ékes rendben’ működni tudjon. Isten a garancia arra, hogy amit Ő eltervezett az jó és működik!

Ámen.

Jézus követése és az ígéretek

A Bibliában sokat olvashatunk Isten ígéreteiről: az Ószövetségben Izrael népével, az Újszövetségben pedig a Jézust követő hívőkkel kapcsolatban. Ahogyan Izrael népe vágyott Isten ígéreteinek beteljesedésére, úgy a Jézust követő hívők is számíthatnak arra, hogy Isten ígéretei rajtuk is beteljesednek. Tudjuk, hogy Isten „hű és igaz”, és amit Ő megígért azt teljesíti. A kérdés, hogy teljesülnek-e azok a feltételek, amiket Isten ígéje mind az Ószövetség, mind pedig az Újszövetség népe esetében az ígéretekhez kötött? Az ígéreteknek ‘két oldala van’, egy pozitív és egy negatív, a feltételek teljesülésétől függ, hogy melyikre számíthatunk. Sokan mindig csak a számukra pozitív ígéretek beteljesülésére vágnak, de nincsenek tisztában azzal, hogy engedetlenségük következményeként negatív ígéretek - baj, betegség, átok, kárhozat - teljesülnek be rajtuk.

Az Ószövetség idején Isten ígéretei a következőket jelentették:

- engedelmesség esetén *áldást*, (5 Mózes 28:1-13)
- engedetlenség esetén pedig *átkot*. (5 Mózes 28:14-68)

Mind az áldás, mind az átok valamilyen *fizikai, testi* formában nyilvánultak meg:

- fej vagy farok lesz: más népen uralkodni fog, vagy más nép szolgája lesz,
- testileg egészséges, vagy gyógyíthatatlan beteg lesz,
- anyagi áldásokban bővülködő, vagy állandó szükségben élő élete lesz.

Izrael választott népe megtéretlen, *testies* életmódot folytató nép volt, ezért nem tudta teljesíteni a törvény parancsolatait és állandó bűnbánat gyakorlására, bűnért való áldozatok bemutatására kényszerült, hogy folyamatosan megtisztuljon a bűneiből.

A János 3:6 mondja: „*ami testtől születik az test, és ami szellemtől születik az szellem.*”

Jézus azt mondta, hogy **az Újszövetség egy „jobb ígéret alapján kötöttet”** (Zsidó 8:6). Ez azt jelenti, hogy az Újszövetség népének - a gyülekezetnek, az újjászületett hívőknek - más, jobb ígéreteket adott Isten, mint ami az Ószövetség idején Izrael népére vonatkozott. Az Újszövetség népe már **nem test, hanem szellem** szerint jár, ezért az ígéretek is **szellemiek**. Ez azt jelenti, hogy alapvetően a szellemi jólétünk az elsődleges fontosságú, és a test jóléte teljesen másodlagos Isten szemében. Ezért Isten ígéje alapján az Őt szeretők alapvetően nem testi jólétre - egészség, bővülködés, hírnév stb. számíthatnak, hanem **szellemi jólétre**. Az Ószövetség szerinti testi ígéretek beteljesülése ezért egyáltalán nem jellemzője egy újszövetségi hívő szellemi állapotának, sőt fordított is lehet a helyzet. Tudjuk, hogy Jézus is keresztet szenvedett, amit az őt követőknek is feltételként határoz meg, olyan módon, hogy nekünk is „fel kell vennünk a keresztet.”

A gazdag ifjú példája jól szemlélteti az ószövetségi és az újszövetségi áldás közötti alapvető különbséget:

„A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanúbizonyságot ne tégy, kárt ne tégy; tiszteljédsz atyádat és anyádat. Az pedig felelvén, monda néki: *Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.* Jézus pedig rátekintvén, megkedvelte őt, és monda néki: *Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyondodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvén a keresztet.* Az pedig elszomorodván e beszéden, elment búsan; mert sok jószága volt. Jézus pedig körültekintvén, monda tanítványainak: *Milyen nehezen mennek be az Isten országába, akiknek gazdagságuk van!*” (Márk 10:19-23)

Látjuk, hogy a gazdag ifjú egész életében megtartotta az Izraelre vonatkozó ószövetségi parancsolatokat, de Jézusnak ez egyáltalán nem volt elég! Ez az ember ószövetségi mércével nézve egy nagyon gazdag, bővölködő, egészséges, mások által is jó hírnévnek örvendő, tiszteletre méltó ember volt.

Mit várt azonban tőle Jézus? A következőket mondta neki:

- adja el minden vagyonát és adja oda a szegényeknek,
- vegye fel a keresztet,
- és úgy kövesse Jézust,
- akkor kincse lesz a mennyben.

Látjuk, hogy az ifjú nem volt képes teljesíteni Jézus kérését és szomorúan elballagott. Akinek a gondolatai állandóan a meggazdagodás, a bővölködés körül forognak, annak a szíve nem szabad a gazdagságtól, a pénztől, azaz a mammontól, ezért nem jut eszébe a szegények megsegítése, és képtelen arra, hogy megossza a vagyonát velük. Pedig az első újszövetségi gyülekezeteknél elsődleges szempont volt a „szegények szükségének betöltése” - Jézus parancsa alapján. Ennek érdekében sokan eladták birtokaikat és felajánlották a szegények szükségének betöltésére. (Ap.csel. 4:34)

Akinek a bővölködés ígérete befészkei magát a szívébe, az valójában a mammont imádja, ami megköti a szívét és képtelenné válik arra, hogy egyidejűleg felvesse a keresztet is; pedig az Jézus követéséhez elengedhetetlen feltétel. Jézus szavai figyelmeztetőek: akiknek a szívét köti a gazdagságuk, a pénz, azok nehezen tudnak bemenni Isten országába!

Gondolkozzunk el rajta, milyen evangéliumot hirdetnek manapság? Nem a bővölködés ígéretét, a jólétet hangsúlyozzák inkább a kereszt felvétele, a „test megsanyargatása” helyett?

A bővölködésről szóló evangélium testies, névleges keresztyéneket, a kereszt hirdetése pedig szellemi hívőket fog eredményezni. A kereszt felvételére és hordozására csak az képes, aki szabad a mammon (a pénz, a vagyon csábításától), kész a testi vágyait halálba adni. Jézus újszövetségi ígérete a földi gazdagsággal szemben egyértelműen mennyei, azaz szellemi gazdagság. Jézus olyan szellemi kincseket ígér az Őt szeretőknek, „amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt” (1 Kor. 2:9). Röviden mondva: olyat, amelyet emberileg el sem lehet képzelni!

Látjuk ezzel szemben Jézus kereszthalálát, ami ószövetségi értelemben véve egy *átok* volt, mert „*átkozott mindaz, aki a fán függ*”: átokká lett értünk, hogy nekünk *örök életünk* legyen.

Sok újszövetségi hívő úgy gondolja, hogy Jézus mindent elvégzett már helyettünk a kereszten és nekünk már semmi közünk a kereszthez: nem kell keresztre menni, sem pedig szenvedni. Jézus ezzel szemben azt kéri tőlünk, hogy ha követni akarjuk Őt, akkor „vegyük fel a keresztet” és hordozzuk azt minden nap. A kereszt hordozása a test számára nem egy öröndetes dolog, mert az a test halálba adását jelenti: a testi vágyak megtagadását és nem annak kiélését, ahogyan azt a világ gondolja és hirdeti.

Tudjuk az igéből, hogy Pál egy „tövist hordozott a testében” és „sok erőtlenség” mellett hirdette a kereszt evangéliumát. Húséges munkatársa, Timótheus is gyakori gyomorpanaszoktól szenvedett. Pál, szemben azzal a más evangéliummal, amit már az ő korában is hirdettek, úgy jellemezte az ő evangéliumát, hogy „*nem akar tudni semmi másról csak Jézusról, mint megfeszítettről!*” Pál először a galáciabelieknek hirdette az ő evangéliumát, de aztán jöttek mások és más evangéliumot kezdtek el hirdetni, amivel **megigézték** a galáciaiabeli hívőket. Pál így intette őket:

*„Óh balgatag galáciaiabeliek, kicsoda **igézett meg** titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítettet volna meg? ... Ennyire esztelenek vagytok? Amit Szellemben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?”* (Gal. 3:1-3)

Ma is sok ‘esztelen’ hívőt látunk az egyházban, akiket **megigéztek** a hamis szolgálók egy más evangélium hirdetésével, és ennek az eredménye az, hogy amit a hívők „szellemben kezdtek el, azt testben fejezik be.” Pál figyelmeztetése ma is érvényes! Ne hagyjuk becsapni magunkat hamis szolgálók által, akiknek első a „hasuk” - a bővölködés és a jólét, - hanem álljunk ellene nekik és szakadjunk el tőlük!

Lehet valaki látszólag szellemi, ugyanakkor mégis testi! Ez volt a probléma a korinthusi gyülekezetben is: **minden kegyelmi ajándék működött náluk**, de Pál szerint **mégis testiek voltak**, mert viszálykodás, szakadás és versengés volt közöttük. (1 Kor. 1:7-13)

Látjuk ma is ugyanezeket a jeleket a gyülekezetekben? Igen. Ha a szellemi ajándékokra helyezik a hangsúlyt a szent élet helyett, az szakadásokhoz, egyet nem értésekhez, paráznasághoz és házasságtöréshez vezet! Mi a teendő, ha valaki egy ilyen gyülekezetben a Szent Szellem vezetésében és nem hamis szellemek leuralása alatt akarja megélni a hívő életét, és szeretné hordozni a keresztet minden nap? Erre is Pál adja meg a választ:

*„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert **mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel?** És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal (a világ fiaival)?... **ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek.** Annakokáért **menjete ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket.**”* (2 Kor. 6:14-17)

A válasz egyértelmű: „menjete ki és szakadjatok el tőlük”! Most jön a kérdés: engedelmessz-e ennek az igének vagy nem? Ha igen, akkor részesülsz Isten szellemi kincseiből, ha pedig nem, akkor a széles úton járókkal vállalsz szellemi közösséget, akiket az Atya nem ismer, nevük nincs beírva az élet könyvébe és a pusztulás felé tartanak. (Máté 7:23) Ne legyünk esztelenek, hanem eszesek és mennyei kincseket gyűjtsünk magunknak akkor is, ha ez időnként próbákkal, szenvedésekkel, betegségekkel és üldözéssel is jár. Minden értékes dologért nagy árat kell fizetni! Jézus a Hegyi beszédben a következőt mondta:

„Boldogok a szellemi szegények: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet. Boldogok, akik éheznek és szomjúhozak az igazságot: mert ők megelégtetnek. Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek. Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják. Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak. Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljete és örvendezetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik elöttetek voltak.” (Máté 5:3-12)

Most nézzük meg, milyen mennyei kincseket ígér az Úr azoknak, akik az Ő nyomdokain járnak:

- övék a mennyek országa,
- örökségül bírják a földet,
- Istent meglátják,
- Isten fiainak mondatnak,
- bőséges jutalmuk lesz a mennyben.

Igaz, hogy ezeknek az örökségeknek az elnyeréséhez sok sírást, kegyetlenséget, háborúságot, szidalmazást, háborgatást és gonosz hazugságokat kell elviselnünk. Ez vár mindazokra, akik Jézus nyomában akarnak járni és hűségesen követni akarják Őt. Ez nem a test jólétének és az anyagi bővülködésnek az ígérete, éppen ellenkezőleg, a test megsanyargatását igényli. Az Úr azonban gondoskodik arról is, hogy akik az Ő követésével járó nagy árat hajlandók megfizetni, azok földi vándorútjuk során megtapasztalhatják:

- az igazság iránti szomjúságuk megelégtetését,
- az Ő minden értelmet felülhaladó békességét,
- a könyörületességét és az irgalmát,
- a vigasztalását,

hogy ‘teljes örömmel’ tudják Őt követni azon az úton, melyen a Szent Szellem vezeti őket.

Az Úr szavának meghallása iránti vágy

Isten a saját képére, a munkatársának teremtette az embert, aki által a tervét véghezviszi a földön. Isten Szellem, ezért teremtéskor az emberbe is belelehelte a Szellemét, hogy kommunikálni tudjon vele. Isten és ember munkakapcsolatából adódóan természetes, hogy „beszélő viszonyban” legyenek egymással. Ezt látjuk Ádám és Éva esetében is mindaddig, míg bűnbe nem estek, amikor is a szellemük halott állapotba került, így a továbbiakban már nem tudtak közvetlen kapcsolatba kerülni Istennel. Az emberiség Ádám és Éva eredendő bűnét örökölte, ezért egy Istentől elválasztott állapotba került a bűn - és ebből adódóan halott szelleme miatt.

Az Ószövetség idején Isten választott népe is bűnös testben élte az életét, ezért volt szükségük állandó bűnért való áldozatok bemutatására és olyan közvetítőre, aki hallja Isten hangját és továbbadja Isten akaratát Izrael népének.

Ez a közvetítő Mózes volt, akit Isten különleges módon hívott el az Ő terve végrehajtására, és ehhez megelevenítette az ő szellemét Isten szavának meghallására.

Látjuk később, hogy a 70 vénre is rászállt Isten Szellemé és prófétáltak, akik Mózes segítő társai lettek Izrael népének vezetésében. Az Ószövetség idején Isten mindig felkent az Ő szellemével királyokat, papokat és elhívott prófétákat, hogy vezessék, tanítsák és a helyes úton tartsák Izrael népét. Izrael fiainak viszont nem volt közvetlen kapcsolatuk Istennel, és az Istenhez hűséges Lévi törzséből származó papok végeztek minden szellemi szolgálatot. Figyelemre méltó azonban, hogy már Mózes is a maga idejében arra vágyott, hogy „*vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az Ő Szellemét beléjük.*” (4 Mózes 11:29)

Később Jóel prófétált erről, ami Pünkösdkor a Szent Szellem eljövetelkor következett be:

„Ez az, ami megmondatott Jóel prófétától: ‘És lesz az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Szellememből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. És éppen az én szolgálóimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Szellememből, és prófétálnak....annakokáért az Istennek jobbjá által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Lelket megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, amit ti most láttok és hallotok.’” (Ap.csel. 2:16-18; 33)

Jézus azért jött, hogy az Ádám bűne miatt megromlott **közvetlen kapcsolatot helyreállítsa Isten és az Ő választottai között**. Jézus kereszthalálakor „átszakadt a kárpit” és akik újjászülettek és befogadták a Szent Szellemet, azoknak Jézus testén keresztül megnyílt az út a Szentek Szentjébe, azaz Isten jelenlétebe.

A korinthusi gyülekezet életében látjuk, hogy minden szellemi ajándék működött, amelyet az 1 Kor. 12:4-11 részletesen leír.

A szellemi ajándékok közül is kiemelten fontos a **prófétálás** ajándéka, ami leleplezi a bűnt, és mint „világító szövétnek” irányt szab az egyének és a közösségek életében. Pál vágya hasonló Mózeséhez, amikor a következőképpen beszél:

*„Kövessétek a szeretetet, **kívánjátok** a szellemi ajándékokat, **leginkább** pedig, **hogyan** **prófétáljátok**.”* (1 Kor. 14:1)

A minden újjászületett hívő által befogadott Szent Szellem egy személyes vezető és tanító:

*„Amikor eljön amaz, az igazságnak Szelleme, **elvezérel** majd **titeket minden igazságra**. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket **megjeleníti** néktek. Az engem dicsőít majd, mert **az enyémből vesz, és megjeleníti néktek**”.* (János 16:13-14)

Az újjászületett hívőknek az a kiváltságuk, hogy már nincs szükségük **közvetítőre** - egy közbeiktatott személyre - **Isten és hívő között**, hogy közvetítse a hívő felé Isten akaratát, mert minden hívő közvetlenül járulhat Istenhez, aki Atyjukká lett és szólni akar a gyermekeihez. Ez az újszövetségi gyülekezetek és hívők kiváltsága, ami nem valami extra, szuperszellemi dolog, hanem mindenki - „ifjak, vének, szolgálólányok” - sajátja. Ha valaki ezzel az Istentől kapott kiváltsággal nem él, akkor az életét másoknak szolgáltatja ki, és adott esetben rábízza magát a vak vezetőkre, ami nagyon veszélyes állapot, mert „mindketten a gödörbe esnek.”

Isten akarata az, hogy minden hívő éljen az újjászületéssel elnyert „fiúi jogával,” és járuljon közvetlenül az ő atyjához bármi problémája, vagy kérdése van. Az Atya szereti, ha gyermekei kérdésekkel ostromolják, mint a kisgyermek a szüleit. Jézus maga mondta, ha nem leszünk olyanok, mint a kisgyermek, semmiképpen sem mehetünk be Isten országába. Mi sokszor úgy gondoljuk, hogy sok mindent tudunk és nincs rá szükség, hogy állandóan Istent kérdezzünk, pedig Jézus is minden alkalommal megkérdezte az Atyát arról, hogy mit cselekedjen.

Talán sokan félnek is tőle, hogy Isten olyat talál mondani, amit jobb, ha nem is tud, mert nem biztos, hogy engedelmeskedne neki. Az ostoba és büszke ember gondolkodik így, aki megvetve az „élet fáját” a „tudás fájáról” eszik, és azt gondolja, hogy el tudja dönteni, mi a jó neki. Pedig Isten az, aki tudja, hogy mi a legjobb nekünk. Dávid nagy király volt, de ezzel együtt alázatos is, és nem szégyellte mindig megkérdezni az Urat, ha valamiben döntenie kellett. Isten szeretné, ha nekünk is ilyen dávidi szívünk lenne, egy „szelíd és alázatos szív,” amivel sűrűn járunk a Mindenható Isten elé, hogy tanácsoljon minket az Ő bölcsessége szerint. Ha így teszünk, akkor **szellemileg szabad** emberek leszünk, nem tud senki „megtéveszteni” minket semmilyen hamis tanítással és hamis próféciaival.

Isten akarata az, hogy a Szent Szellem legyen minden hívőnek a vezetője, „mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai.” (Róma 8:14)

Isten adott szolgálói ajándékokat is az egyháznak, akik előjáróként próféciaival és tanítással szolgálnak felénk a bennük lévő Szent Szellem által. Ők a hívők épülésére

vannak, de az ő szolgálatukat is minden esetben meg kell vizsgálni a Szent Szellem által, és a bennünk lévő Szent Szellem fog bizonyosságot adni, hogy úgy vannak-e azok? Ha előfordul, hogy nem, akkor lehet, hogy nekünk is el kell döntenünk, mint Péternek és Jánosnak, hogy „Istennek engedelmeskedünk-e inkább, vagy embereknek.” Ezt azonban, csak akkor tudjuk megtenni, ha tudjuk, mi Isten akarata.

Ahhoz, hogy a közvetlen kapcsolat folyamatosan működjön Isten és a hívők között, szükséges, hogy állandóan tisztán tartsuk magunkat, mert „a bűn elválaszt Istentől.” Ha folyamatosan megengedünk bűnt az életünkben, akkor nem várhatjuk, hogy Isten szóljon hozzánk! Lehet, hogy „egyszerűen” csak arról van szó, hogy nem kérdezzük Istent az életünk dolgait illetően, hanem egyszerűen a magunk útját járjuk, és ez éppen elég ahhoz, hogy „vakon”, a Szent Szellem vezetése nélkül éljük a hívő életünket.

Az újszövetségi hívők alapállapota az, hogy hallják az Úr hangját:

„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem. És én örök életet adok nekik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.” (János 10:27-28)

Ez egyszerűen azt jelenti, hogy **azok az Úréi, akik hallják az Ő hangját és engedelmeskednek Neki. Ők számíthatnak arra, hogy örök életük legyen: az üdvösség kérdése tehát a tét és nem valami jelentéktelen dolog!**

Az Úr vágyik rá, hogy a gyermekei keressék Őt és vágyjanak arra, hogy hallják az Ő szelíd hangját.

Az a jelenség, ami ma tapasztalható, hogy kiugróan nagy a hívők érdeklődése az un. „mennyei beszámolók” és a jövőre vonatkozó próféciák iránt azt jelzi, hogy sok hívőben van egy szellemi éhség az Úr hangjának meghallására, de egyben jelzi azt is, hogy most ők ennek hiányától szenvednek.

A jó hír az, hogy ez minden hívő számára lehetséges! Ha nem akarunk megtévesztésbe esni, akkor szükséges, hogy megismerjük az Úr hangját, és közvetlenül a hiteles forrásból kapjunk útmutatást. Ha ismerni fogjuk az Úr hangját, akkor azt is könnyen meg fogjuk tudni állapítani, ha más forrásból származó hang szól hozzánk.

Az Úr nagyon gyakorlatias útmutatásokat is ad, sokszor igéken keresztül rhéma formájában, viszont várja azt is, hogy engedelmeskedjünk annak, amit mond. Ha halljuk, de nem cselekedjük azt, amit mond, akkor engedetlené válunk, és nem számíthatunk rá, hogy az Úr az engedetlen hívőkhöz továbbra is szólni fog.

Az Úr komolyan vesz minket és kell, hogy mi is komolyan vegyük Őt - Ő a Mindenható Isten, a mennynek és a földnek az Ura!

Van egy nagyon tanulságos és gyakorlatias ige, ami az Úr hangjának folyamatos meghallásához útmutatást ad nekünk:

„Aki **ismeri** az én parancsolataimat és **megtartja** azokat, az **szeret engem**; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, **én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.**” (János 14:21)

Ilyen egyszerű a recept:

- meg kell **ismerni** az igét,
- **kompromisszum és halogatás nélkül engedelmeskedni kell,**
- és akkor **kijelenti** az Úr magát nekünk.

Ez az újszövetségi hívők életének alapja! A Jézusról szóló **kijelentés a „köszikla”**, amit a Máté 16, 15-19-ben látunk, amikor Péter a Szent Szellem által kijelentést kapott Jézusról.

A Jézusról szóló **kijelentés „köszikláján”** kell építkezni és Jézus maga az, aki a Szent Szellem által felépíti az Ő egyházát, összekapcsolva a hívőket egymással, és felépítve őket, hogy kiformalják Krisztus testét. Figyeljünk az Úrra és halljuk meg az Ő hangját *belső bizonyosság, igéből kapott rhéma, Úrtól való belső hang, látás, vagy prófécia által*, hogy mint „élő kövek” részesei legyünk az Ő izgalmas építő munkájának, és felépüljünk egy szellemi házzá.

Nem kell sűrögni-forogni „Márta” módjára, ide-oda rohangálni, hogy hol, ki által lehet meghallani az Úr hangját, hanem leülni Jézus lábaihoz, mint Márta testvére Mária - a körülöttünk lévő világi és egyházi kavalkádot kizárva - csendben figyelni az Úrra és meghallani Őt.

Válasszuk mi is a **jobb részt**, ahogy Mária is azt választotta és akkor az Úr megjutalmaz minket az Ő hangjának meghallásával. Éljük át mi is ezt a csodát minden nap!

Ámen

Milyen a „keskeny utas” gyülekezet?

Ez a kifejezés ilyen formában nem található meg az igében, amivel azt szerettem volna kifejezni, hogy a „keskeny utas” gyülekezet olyan hívők közössége, akik a „keskeny úton” járnak. Hiszem, hogy ez Isten tökéletes akarata. Úgy gondolhatnánk, hogy különböző jellemzők alapján sokféle gyülekezet létezik, de lényegét tekintve csak *kétféle* van:

- az *egyik* csoportot azok a gyülekezetek képezik, amelyekben az előjárók feddhetetlen, példaszerű életet élnek, és a hívők követik az ő példájukat, akkor a gyülekezet a „keskeny úton” jár még akkor is, ha esetleg a gyülekezetben van olyan hívő, akinek rejtett bűne van - mint Júdásnak -, amiről csak Jézus tudott. Jézus most is látja az ilyen rejtett bűnöket, és mint Igaz Bíró megítéli azokat. Lehet, hogy a titkos bűn lelepleződik valaki előtt a gyülekezetben és akkor a gyülekezeti tag(ok) kötelessége, hogy a „kovászt” (a bűnt és nem a bűnöst) kivessék maguk közül (Máté 18.14-17). Ha a bűnös nem tér meg, akkor a gyülekezetnek a hívőt is ki kell zárni a közösségükből és „nem társalogni és enni vele”. Ha ezt az igei kötelességüket a hívők gyakorolják, akkor a gyülekezet egésze is meg tud maradni a *keskeny úton*. Az ilyen gyülekezetre lehet elmondani, hogy „keskeny utas gyülekezet”. Ez a gyülekezet része Krisztus menyasszonyának, a mennyei Jeruzsálemnek.
- a *másik* csoportot azok a gyülekezetek alkotják, amelyek sajnos nem vállalják fel a „kovász kivetését” és ezért a kovász elkezd megállíthatatlanul tovább dolgozni a gyülekezetben. Csak idő kérdése, hogy ilyen körülmények között a „kovász” mikorra „keleszti meg az egész tésztát”. Ez a folyamat felerősödik, ha valamelyik előjárónak van titkos bűne, mert akkor a bűnével kapcsolatos tanítást kerülni fogja és így mások is beleesnek ugyanabba a bűnbe. Ha viszont egy előjáró bűne kitudódik és elkezd „megmagyarázni” azt az ige alapján (hogy az valójában nem is bűn), akkor hamis tanítás születik, ami a *rosszra* azt mondja, hogy *nem rossz, hanem jó*. Innentől kezdve, *jaj* annak a gyülekezetnek, mert „a bűn teljességre jutott”, amivel Jézus már nem tud közösséget vállalni és ilyenkor eltávozik abból a gyülekezetből. Azok a gyülekezetek, amelyek ezt az *utat* járják, ők valójában „*széles utas gyülekezetek*” és a kárhozat felé tartanak. Őket hívja az ige „nagy paráznának”, „nagy Babilonnak.” Azoknak a hívőknek, akik továbbra is a keskeny úton akarnak járni „ki kell futni az ilyen gyülekezetből”, hogy továbbra is meg tudják őrizni a Jézussal való közösséget. Ilyenkor nem az a kérdés, hogy hová fussanak, hanem az, hogy csak ki, mert ez örök élet kérdése. Majd az Úr gondoskodni fog azokról, akik neki engednek! Ez az Úrban való bizalom kérdése!

Egy hívő ismerősöm mondta, hogy a gyülekezetük vezetőivel beszélgettek arról, mit jelent a keskeny úton való járás és a következő megállapításra jutottak: nem cselekednek olyan bűnöket, mint lopás, csalás, hazugság stb. és szolgálnak valamilyen

területen a gyülekezetben. Azt tapasztalom, hogy ez egy általános felfogás a hívők gondolkozását illetően, de ez messze nem elegendő a „keskeny úton” járáshoz. Az ismert, nagy tömegeket látogatóiknak tudható „mainstream” (főáramlatú), elvilágiasodott, intézményes gyülekezeteket alapvetően széles úton járó gyülekezeteknek tekinthetjük, amelyek a nagy parázna egyháznak a részét képezik. Akkor is így van ez, ha tudjuk, hogy közöttük is vannak „keskeny úton” járó hívők, akik a megalkuvás mentességük miatt többnyire problémás emberei a gyülekezeteknek, időnként még lázadóknak is tekintik őket. Érdekes, hogy a (mainstream) még a nevében is a széles útra utal, és ez senkinek sem tűnik fel. Úgy gondolják, hogy a sokaság jár az igazság útján, ami teljesen ellentmond a Máté 7-ben olvasható széles út, keskeny út példázatnak. Amikor erről beszéltem az ismerősömmel nem volt idő részletesebben kifejtetni, hogy mi is a széles -, és a keskeny út, egyetlen szó jutott csak eszembe, ami jól kifejezi **a széles út fő jellemzőjét**. Ez a szó a **megalkuvás**. Aki megalkuszik Isten ígéjének igazságával, és nem aszerint él, az a széles úton jár. Csak két út van, nincs több, még akkor sem, ha nagyon sokszínű a gyülekezetek palettája.

A Jelenések könyve 2. és 3. fejezetében János egy prófétikus látást oszt meg velünk arról, hogy Isten hogyan látja a gyülekezeteket. A hét gyülekezetéről szóló prófécia a gyülekezetek teljességét ábrázolja, ahol különböző gyülekezeteket látunk más-más jellemzőkkel leírva. Ezek elolvasása segít nekünk abban, hogy felismerjük a gyülekezetünk állapotát és meghatározzuk, hogy mi a teendő. A próféciaiban szereplő hét gyülekezet közül csak egyetlen egy van, mégpedig a filadelfiai gyülekezet, ami megfelel Isten elvárásának. Nézzük meg részletesebben ezt a gyülekezetet:

„A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: Tudom a te dolgaidat (íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Íme én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; íme azt művelem, hogy azok eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait. Íme eljövök hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevetem. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.” (Jelenések 3:7-13)

Ennek a gyülekezetnek Jézus úgy mutatkozik be, mint **szent és igaz!** Ez két nagyon fontos jellemzője egy „keskeny utas” gyülekezetnek, ami Jézus gyülekezete! A szentség a világtól való teljes elválasztottságot jelenti, az igazság pedig Jézusnak (az Ő parancsolatainak) való engedelmisséget jelenti mindenben. Ez a két fontos jellemzője a „keskeny utas” gyülekezeteknek. A hét közül a filadelfiai volt az egyetlen ilyen gyülekezet, tehát a **kisebbséget** alkották!

Az ilyen gyülekezet számára Jézus **nyit ki és zár be ajtókat** (szolgálati területeket), amit senki - sem a gonosz, sem emberek - nem akadályozhatnak meg.

Fontos megjegyezni, hogy nem az erőben, hanem a **szentségben** és az **igazságban** való járás az alapvető kérdés! Ennek a gyülekezetnek - a sok üldözés miatt - **kevés ereje** van, és sok próbán kell keresztül mennie, mert ügyel arra, hogy **megtartsa az Úr** parancsolatait, és **ne tagadja meg** Jézus nevét. Jézus arra kéri ezt a gyülekezetet, hogy *„tartsa meg amije van,”* azaz **maradjon ilyen**, amíg Ő eljön! Nem kíván tőle se többet se kevesebbet!

Jézusnak vannak ígéretei az ilyen gyülekezet számára:

- *„megtartja őket a nagy nyomorúság idején”,*
- annak ellenére, hogy sokan lenézik őket, Isten bizonyosságot tesz mellettük és *néhányan elmennek hozzájuk a „széles utas” gyülekezetekből és elismerik, hogy Isten szereti őket,*
- *a győzteseket oszloppá teszi az Úr az Ő templomában.*

Ebben a gyülekezetben sem hallja mindenki az Úr hangját, ezért mondja nekik is Jézus, hogy *„akinek van füle, hallja.”* Akik nem hallják, azok veszélyben vannak, mert Júdás sorsára juthatnak. Nekik is **győztesekké** kell válniuk, különben elvesznek.

A másik hat gyülekezetből öt a széles úton jár és ezekben a gyülekezetekben sokan a kárhozat felé tartanak, ha meg nem térnek. Jézus még ott van a gyülekezetben, **egyrészt azok miatt, akik hűen követik Őt, másrészt azok miatt, akiknek még van esélyük a megtérésre.** A hat közül azonban van egy gyülekezet - a laodiceai - ami a legrosszabb állapotban van. Ez a gyülekezet nagyon megelégedett és büszke önmagára és szellemileg már teljesen „vak”. Azt sem veszi észre, hogy Jézus már nincs közöttük, hanem *„kívülről kopogtat a gyülekezet ajtaján.”* Ez a legveszélyesebb állapota egy gyülekezetnek, ahová egy gyülekezet eljuthat és sajnos nem kevesen vannak ilyen állapotban ma sem. Isten azonban olyan kegyelmes, hogy még róluk sem mondott le és kívülről kopogtat, hátha van még valaki közöttük, aki esetleg még hallja az Ő hangját, és így a többiek is meghallják a megtérésre felszólító hangot!

Amikor gyülekezeti közösséget keresünk, vagy már benn vagyunk valahol, akkor a fentiek figyelembevételével a következőkre kell figyelni:

- a **szentség** hirdetése és megélése fontos-e a gyülekezetben?
- az **igazságot** megalkuvásmentesen hirdetik-e az élet minden területére vonatkozóan?
- **elvárják-e** az igének való **teljes engedelmességet** a hívőktől?
- **működik-e a bűn kiszorítása** a gyülekezetben **a vétkesek megfeddésével**?

Ha ezek hangsúlyosak a gyülekezet életében, az jó reményt ad arra, hogy jó helyen vagyunk! Ha teljesen más dolgok: a kegyelem, Isten végtelen szeretete, a kenet, az erő, a gyógyulás, a csodák, a bővülködés, a megszokásokhoz való ragaszkodás, stb. kapnak

nagy hangsúlyt a gyülekezetben és a bűnről, a szentségről és az igazságban való járásról alig esik szó, és ennek ellenére úgy gondolják, hogy minden rendben van, akkor az a gyülekezet már a laodíceai állapotban van. Jézus már nincs közöttük és az egész gyülekezetnek megtérésre van szüksége!

Isten végtelenül kegyelmes és senkiről sem akar lemondani, és ha talál valakit egy gyülekezetben, aki még meghallja az Ő hangját, akkor felkeni őt, hogy hirdesse a megtérés szükségességét a gyülekezetben.

-§-

Jó épülést mindenkinek!